

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 19 SAYI: 104 Temmuz-Ağustos 2008

Soğuk Savaş

Bir Zamanlar
Devrimci-Milliyetçiler Vardı!

Saf Demokratlar

“Ağarta” Cristine Romanlarından
İt Ürür, Kervan Yürür Efsanelerine,
İskender Büyük’ten Veli Küçük’e
Tragedyadan Komedyaya
Ergenekon

Kinci Liberaller ile
“Oh olsun”cu Neo-Liberallerin
Savaşı

Tarihten Ders Almamış Olanlara
Ergenekon Dersleri

Velevki
AKP Kapatılrsa Ne Olur!

Bir Vicdan ve Cüzdan
Olayı

- AKP'nin "ılımlı islam"ıyla birlikte yükse-
len şeriatçı-laikçi çatışmasının soğuk
savaş yöntemleriyle sürdürülüşü üzerine
bir değerlendirme. 3 SOĞUK
SAVAŞ
- Ergenekon operasyonları ve savcılık
iddianamesinde yer alan "sabıkalı"
darbecilerin devrimci-milliyetçi
geçmişlerine ilişkin bir değerlendirme. 6 BİR ZAMANLAR
DEVRİMCİ-MİLLİYETÇİLER
VARDI!
- Mutlak eşitlikçi küçük-burjuva
mantığının bir versiyonu olan "saf
demokrasi" yandaşlığı üzerine bir
irdeme. 13 SAF
DEMOKRATLAR
- Ergenekon iddianamesiyle ortaya çıkan
komedi üzerine. 17 "AGARTA" CRİSTİNE ROMANLARINDAN
İT ÜRÜR, KERVAN YÜRÜR EFSANELERİNE,
İSKENDER BÜYÜK'TEN VELİ KÜÇÜK'E,
TRAGEDYADAN KOMEDYAYA
ERGENEKON
- Liberaler ile neo-liberalerin günlük
gazete sayfalarında başlattıkları teorik
tartışmalar ve ideolojik polemikler
üzerine bir değerlendirme. 20 KİNCİ LIBERALER İLE
"OH OLSUN"CU NEO-LİBERALLERİN
SAVAŞI
- Ergenekon olayının öğrettikleri
üzerine. 24 TARİHTEN DERS ALMAMIŞ OLANLARA
ERGENEKON DERSLERİ
- Anayasa Mahkemesi'nin AKP karar
üzerine bir değerlendirme. 27 VELEVKİ
AKP KAPATILSA
NE OLUR!
- 12 Eylül döneminin "küfür romanları"
yazarlarından Latife Tekin'in "taşra"da
başına gelen macera. 29 BİR VİCDAN VE CÜZDAN
OLAYI

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (Vi.S.d.P) : Sezai Görür
Yazışma Adresi:
Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>
<http://www.kurtuluscephesi.org>
<http://www.kurtuluscephesi.net>
<http://www.kurtuluscephesi.de>
E-Posta Adresi:
kurcephe@kurtuluscephesi.org

Soğuk Savaş

Savaş, politikanın başka araçlarla (şiddet araçlarıyla) devamıdır. Ancak ulusal (iç) ve uluslararası (dış) politikada, açık, yani ilan edilmiş bir savaş durumu dışında, en çok kullanılan araç, “soğuk savaş”tır.

“Soğuk savaş”, Amerikan emperyalizminin Sovyetler Birliği’ne karşı yürüttüğü, örtülü, ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel, askeri her türlü karşı faaliyetlerin tanımlanmasında kullanılan bir terimdir. Bu terim, açık savaş ya da sıcak savaş olarak adlandırılan resmi savaş koşulları dışında, açıkça ilan edilmiş bir savaş durumu olmaksızın belli bir “düşman” a karşı yürütülen planlı, programlı gayri-resmi savaşı ifade eder.

“Soğuk savaş”, ilan edilmiş bir savaş durumu olmaksızın, “düşman” la her türlü diplomatik, ekonomik vb. ilişkiler sürdürülürken örtülü, gizli operasyonlarla yürütülen yıkıcı faaliyetler bütünüdür. Bu yüzden, “düşman” la “olağan” ilişkileri sürdürürken, diplomatik örtü altında karşılıklı “dostluk” ilişkisi varmış gibi görünülürken, “düşman” ı zaafa uğratacak, zaman içinde yıkımına yol açacak olumsuz gelişmeler sağlamak amacıyla ekonomik yaptırımlardan “düşman” ı yalnızlaştırmaya, “düşman” saflarında moral bozucu psikolojik hareketlerden “düşman” saflarına ajanlar yerleştirmeye, ekonomik sabotajlardan ideolojik saptırmalara kadar her yolun gayri-resmi olarak kullanılması içerir.

Günlük dille ifade edersek, ister devletler söz konusu olsun, ister tek tek partiler ve bireyler söz konusu olsun, siyasal güçler arasındaki ilişkilerde “soğuk savaş”, görünüşel “dostluk” ya da “ortak payda” içinde

bulunan “düşman” tarafların **her türlü aracı kullanarak** birbirlerinin altlarını oymalarıdır.

Amaç, sıcak savaşta olduğu gibi, kendi iradesine “düşman” ın boyun eğmesini sağlamaktır. Ancak sıcak savaşta olduğu gibi “düşman” ın askeri ve maddi güçlerini yenilgiye uğratmak yerine, onun siyasal ve manevi güçlerini yenilgiye uğratmayı hedefler. Bu yüzden bu tür savaşlarda, şantaj, komplo, dedikodu, yaptırım ve yaptırma maruz kalma tehdidi gibi yollar ve araçlar kullanılır.

Uluslararası ilişkilerde “diplomatik nezaket kuralları” çerçevesinde yürütülen bu “dolaylı savaş”, “düşman” ın irademize boyun eğmesini sağlamak için daha büyük tehlikelerin ve zararların ortaya çıkartılabileceği tehdidiyle sürdürülür.

Bu tehdit, bir yandan gözdağı, misilleme vb. karşı-hareketler olarak yaratılabileceği gibi, istenildiği gibi davranılmadığı, yani iradeye boyun eğilmediği koşullarda **“hayatın çekilmez hale getirileceği”** duygusu, izlenimi, kanısı yaratılarak da gerçekleştirilir. Siyasette sıkça görülen karşılıklı suçlamalar, “ağzımı açarsam...” lı tehditkar konuşmalar, gizli “dosyalar” ın varlığı vb. olgular bu tehdit duygusunu yaratma ve sürekli kılmanın dışavurumlarıdır.

Günlük yaşamda, tek tek bireyler ya da aileler arasındaki “hasmahane” durumlarında da sıkça karşılaşılan bu ve benzeri olgular, “çamur atma”, kışkırtma (provokasyon), dedikodu, rivayet ve zaman zaman “daylanma” davranışlarıyla birlikte görülür. Ancak bunlar tek başına yeterli değildir. Aynı

zamanda, “hasmın” moralini bozma, saflarında yılgınlık ve panik yaratma, maddi ve manevi destekçilerini tarafsızlaştırma, tecrit etme faaliyetleri de yürütülmek zorundadır.

Bu faaliyetler, her durumda açığa çıkarıldığında, bu faaliyeti yürüten tarafın bunları reddetmesini, kendisiyle ilgisi olmadığını söyleyebilmesine olanak sağlayacak bir **örtülü faaliyet** durumundadır. Mahalle dedikodularında sıkça görüldüğü gibi, bizzat dedikoduyu çıkartan ve yapan kişilerin yemin ederek, “kurana el basarak” bu dedikodularla hiçbir ilgisi olmadığını iddia edebilmesi de, örtülü bir faaliyet olması gerçekliğinin ürünleridir. Bu yüzden, bu örtülü faaliyetler, bizzat “hasımlar” tarafından değil, “hasımların” çevresinde yer alan **“üçüncü şahıslar”** aracılığıyla yürütülür. “Üçüncü şahıslar” ise, her durumda “ben başkasının yalancısıyım” söylemiyle kendilerini bu işin sorumluluğundan kurtarmaya çalışırlar.

Böylece “hasımlar”, “üçüncü şahıslar” örtülü savaşta saf tutarken, bu savaş **dışardan izleyenler** de, savaşın gidişatını ve sonucunu büyük bir merak içinde izlemeyi sürdürürler. Hemen her akşam, yemek saatinde aile arasındaki konuşmalarda “hasımlar” ve “üçüncü şahıslar”ın o gün ne yaptığına ilişkin yeni “dedikodular” a karşı gösterilen ilgi de, bu “dışardan izleyenler”i bu örtülü savaşın bir parçası haline getirir.

İster iç politikada, ister uluslararası politikada, ister toplu konut yaşamlarında, ister mahalle aralarında yürütülüyor olsun, her durumda örtülü savaş, bu üç kesimin doğrudan ya da dolaylı katılımıyla sürüp gider.

Ancak bu örtülü savaş, sadece dedikodu, karalama vb. gibi “sözel” araçlarla yürütülmez. Aynı zamanda “hasmın” denilenleri yapmadığı sürece daha büyük sorunlarla yüzyüze kalacağını da düşündürtecek **fiili eylemleri** de içerir. Apartman komşusuyla “hasım” haline gelen kişilerin, “hasım”larının çevresinde yer alanlarla selamı-sabahı kesmeleri, merdiven ya da asansör önlerinde fiziki hareketlerde bulunmaları, gecenin bir vaktinde televizyonun sesini açarak rahatsız etmeleri gibi fiili eylemler, iç ve dış politikada da sürdürülür.

“Hasım” taraflar, “düşmanlar”, artık bireyler ve bireysel aileler değil de, devletler, hükümetler ve siyasal güçler oldu muydu, doğal olarak kullanılan araçlar çoğalır ve fi-

ili eylemler çok yönlü hale gelir.

Uluslararası ilişkilerde, “düşman” tarafın finansman olanaklarının daraltılması ya da daha pahalı finansman sağlamaya zorlanması, ticari ilişkilerde olmadık sorunlar yaratılması ya da ticari ilişkilerin kesilmesi, üçüncü ülkelerle yapılan anlaşmaların işlemez hale getirilmesi ya da bu anlaşmaların feshedilmesi, yoğun bir dezenformasyon faaliyetiyle “düşman”ın “güvenilmez” gösterilmeye çalışılması, Ege hava sahası içinde gerçekleşen “it dalaşı” gibi fiili saldırı girişimleri, sınırlara askeri yığınak yapılarak her an saldırıya geçilecekmiş gibi bir izlenim uyandırılması fiili eylemlerin belli başlılarıdır. Burada dikkat edilen tek nokta, bu eylemlerin hiçbir biçimde resmi yollardan yapılmamasıdır. Bu yüzden de, tüm bu fiili eylemler, “üçüncü şahıslar” üzerinden yürütülür. Bu “üçüncü şahıslar”ın kendileriyle doğrudan ilişkisi olmayan, resmi bir bağı bulunmayan kişiler ve kurumlar olmasına özen gösterilir. “Turuncu devrimleri”nde görüldüğü gibi, bu kişiler ve kurumlar “sivil toplum örgütleri” şeklinde olabileceği gibi, “üçüncü bir ülke”nin “saygıdeğer” kişi ya da kurumları da olabilir.

İç politikada da benzer araçlar ve kişiler kullanılır. Taraflar kendilerine bağlı “medya” aracılığıyla “hasmı” zor duruma düşürecek bilgi ve belgeleri (bunların doğru ya da yanlışlığı hiç önemli değildir) kamuoyuna açıklarlar. “Çamur at izi kalır” dedikoduculuk mantığıyla “hasım” taraf zora düşürülür, kendini savunma konumuna itilir. “Ateş olmayan yerden duman çıkmaz” önyargısıyla da, bu türden yönlendirmeler, manipülasyonlar “hasmı” sıkıştırır, bunalır.

Ama tüm bu sözlü ve fiili eylemlerin, “bir atımlık barut” olmamasına özen gösterilir. Belli bir plan dahilinde, dozu giderek artan bir eylem çizgisi izlenir. Amaç “hasmı” bunalıtmak, zor duruma düşürmek, moralini bozmak ve bunun sonucu olarak da “uzlaşma” arayışına girmesini sağlamaktır.

Buradaki “uzlaşma”, bunalan, zora düşen tarafın, karşı tarafın isteklerine, yani iradesine boyun eğmesi demektir. Kullanılan araçlar ile istekler arasında belli bir denge tutturulabilmişse, bunalan “hasım” önce “ateş-kes” talep eder, ardından dolaylı görüşmelerle belli bir “anlaşma”yı kabul eder. Böylece bir dahaki sefere daha başka istemler ve amaçlar için yeniden başlatılmak üzere-

re, bu örtülü savaş sona erer.

Kimilerinin satranç tahtasında yapılan hamlelere benzettiği bu savaş, yaşamın her alanında, her alanın kendi araçlarıyla, her durumda dolaylı ve örtük olarak ve sonuçta zımni anlaşmalarla sonlanır.

Bugün iç politikada, AKP'nin kapatılması davasıyla birlikte geliştirilen "Ergenekon çetesi" olayı da, "hasımlar"ın örtülü savaşının ürünüdür.

"Hasım"lardan bir taraf, AKP'nin kapatılmasına ilişkin Anayasa Mahkemesi'ne dava açılmasını sağladığı, diğer tarafın da (AKP) "Ergenekon çetesi" dosyası ile buna karşı bir hamle yaptığı kanısı yaygındır, hatta kesin denilebilecek bir inanç durumundadır.

AKP'nin kapatılması davasının açılmasında "hasım"lardan birisinin (adı tam olarak konulamayan, kimi zaman "ulusalcılar" denilen, kimi zaman "kıvılcık koalisyonu" olarak adlandırılan, kimi zaman "darbeciler" diye anılan) ne denli etkin olduğu belirgin olmasa da, "Ergenekon çetesi" dosyasının AKP hükümeti tarafından açıldığı tartışma götürmez bir gerçektir.

Eğer "hasım"ların iç ilişkileri, örtük ve gizli bağlantıları konusundaki her türlü rivayet ve spekülasyon bir yana bırakılacak olursa, "bir taraf" AKP hükümetini "ılımlı" bir çizgide tutabilmek için bir "hamle" yapmış, AKP hükümetini "daha ileriye giderseniz daha fazlasını yaparız" tehdidiyle yüzyüze getirmiştir. "Saf demokratlar", "halkın oyuyla" ya da "halkın iradesiyle" AKP hükümetinin %47 oyla iktidar oluşunu "meşru" kabul ederek, bu "meşru" AKP hükümetinin kendi programını icra etmesinde "özgür" olması gerektiğini iddia ederlerken ve bu yönde "üçüncü taraf" olarak kamuoyu oluşturmaya çalışırken, "bir taraf" da, AKP'nin "program"ının "laik düzeni kaldırmak" olduğunu düşünerek, onun "özgür"lüğünü belli ölçüde sınırlandırmaya çalıştığı söylenebilir.

Böylesi bir "özgürlük" sınırlaması tartış-

ması içinde AKP'nin, kendine yönelik "daha kötü olur ha" tehdidini elindeki polis teşkilatını, yani devletin resmi zor güçlerinin bir bölümünü kullanarak "öyle ise, siz de kötü olursunuz" tehdidine dönüştürdüğü de açıktır.

Bizi burada ilgilendiren, tarafların kimler olduğu ve tarafların iç ve dış ilişkilerinin nelere kadar uzandığından daha çok, bu tarafların birbirlerine karşı yürüttükleri örtülü savaş ve bu savaşta kullanılan araçlar ve yöntemlerdir.

Bugün için, "bir taraf" "Ergenekon çetesi" olarak ortaya çıkarken, diğer taraf açık ve alenen AKP olmaktadır. İlk başlangıçta her iki "taraf" benzer araçları, yani "medya"yı kullanırken, giderek "hasımlık" sertleşmeye başlamış, fiili eylemler sözel faaliyetlerin önüne geçmiştir. Bu da "taraf"ların kullandıkları araçlar arasında eşitsizliğe yol açmıştır. AKP, bugün açık ve alenen devletin resmi zor güçlerinden polis teşkilatını "hasım" tarafı sindirmek, etkisizleştirmek amacıyla devreye sokmuştur. "Ergenekon çetesi" olarak adlandırılan diğer "taraf" ise, bu eşitsiz ve dengesiz güç kullanımıyla yüzyüze gelmişse de, "arka planda" devletin diğer ve temel resmi zor gücü olan ordunun "var" olduğu kanısıyla "en tehlikeli hasım" gibi gösterilmiştir. "Ergenekon iddianamesi"nde de görüldüğü gibi, bu "en tehlikeli hasım", tümüyle senaryolara dayalı, içi boş bir "hasım" durumundadır.

Bugün örtülü savaş, karşılıklı hamleler görünümü altında, eşitsiz ve dengesiz güç kullanımlarıyla ve güçlerin zımni varlığıyla sürdürülmektedir. Amaç, tarafların her birisinin diğerini kendi iradesine boyun eğmeye zorlamasıdır. Bu, açık bir savaş olmadığı için de, sonucu **zımni anlaşmayla** sonuçlanacaktır. Yine de örtülü savaşın araçları, şiddeti ve kapsamı, sonucun ne kadar zımni olup olmayacağını, fiili bir tasfiye ile sonuçlanıp sonuçlanmayacağını belirleyecektir.

Bir Zamanlar Devrimci-Milliyetçiler Vardı!

“III. Enternasyonalin ve komünist partilerin geri kalmış ülkelerdeki burjuva demokratik hareketi desteklediklerini ilân etmelerinin, ilkelerde ve teoride doğru olup olmadığını aramızda tartıştık; bu tartışma sonunda “burjuva demokratik” hareket teriminin yerine “devrimci-ulusal hareket” terimini kullanmayı oybirliğiyle kararlaştırdık...”

Bu terim değişikliğinin anlamı şudur ki, biz, sömürge ülkelerin burjuva kurtuluş hareketlerini, ancak bu hareketler gerçekten devrimci oldukları takdirde, bu hareketlerin temsilcilerinin o ülkelerdeki köylülüğü ve sömürülen geniş kitleleri, devrimci bir ruhla örgütlendirmemize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Eğer bu koşullar yerine getirilmezse, bu ülkelerde reformcu burjuvaziye karşı (ki bunlara II. Enternasyonal kahramanları da dahildir) savaşım veririz.”

(Lenin, “Uluslar ve Sömürgeler Komisyonunun Raporu-26 Temmuz 1920”, *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, s. 222.)

“Kemalizm, emperyalizmin işgali altındaki bir ülkenin devrimci-milliyetçilerinin bir milli kurtuluş bayrağıdır. Kemalizmin özü, emperyalizme karşı tavır alıştır. Kemalizmi bir burjuva ideolojisi, veya bütün küçük-burjuvazinin veya hut asker-sivil bütün aydın zümrenin ideolojisi saymak kesin olarak yanlıştır.

Kemalizm, küçük-burjuvazinin en sol, en radikal kesiminin milliyetçilik tabanında anti-emperyalist bir tavır alışıdır. Bu yüzden, Kemalizm soldur; milli kurtuluşçuluktur. Kemalizm, devrimci-milliyetçilerin, emperyalizme karşı aldıkları radikal politik tutumdur.

Ülkede, kendi solunda, emperyalizme karşı hiçbir devrimci, ulusal-radikal sınıf hareketi olmadığı, dünyada, bugünkü gibi milli kurtuluş savaşlarının destekçisi bir dünya sosyalist bloğunun olmadığı bir evrede, emperyalizme karşı, dünyada ilk muzaffer olmuş bir halk savaşını veren radikal-milliyetçiler, bu bakımdan, ülkemizin -kökeni Osmanlı alt bürokrasisinin ilericiliğine dayanan- bir orijinalitesidir. Kemalistler için ülkemizdeki, asker-sivil aydın zümrenin jakobenleri diyebiliriz.” (Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*)

Önce “glastnost” ve “perestroyka” sözcükleri çıktı ortaya. Ardından “monetarizm”, “sıkı para politikası” sözcükleri her yerde kullanılmaya başlandı. 90'lara gelindiğinde “globalizm” sözcüğü, neredeyse her kapıyı açan sihirli bir anahtar haline geldi.

Yeni kuşak, içinde buldukları ilişkilerde her türlü nesnel bilgidен uzak tutularak, “medya” aracılığıyla kendilerine sunulan hazır, kurgusal bilgilerle şekillendiler. Bilgi eksikliği, genel *tarih bilgisi eksikliği*, bu kurgusal bilgi ortamında şekillenen yeni kuşakla-

rın ortak özelliği oldu. Tarihin sonuna gelindi.

Yeni kuşak için, tarih, kendisinin doğmadığı zamanda olmuş bitmiş olaylardan ibaret kalırken, aynı zamanda kendisi o zamanlar doğmadığı için bilemeyeceği bir şeydi.

“Globalizm” söylemi altında tüm yerleşik kavramların yerine yenileri türetildi ya da yerleşik kavramların içerikleri boşaltıldı. Zaten “ideolojiler ölmüş” olduğu için de, düşünce araçları olan kavramlara da ihtiyaç kalmamıştı. “Medya” köşe yazarlarının “po-

pülist” yazılarıyla, nesnel gerçekliğin, her isteyenin kendince kullandığı bir sözcükle ifade edilen, kişiden kişiye değişen, “o senin gerçeğin” denilerek nesnellüğün yerine öz-nelliğin geçirildiği garip bir durum ortaya çıktı.

Her şey değiştirildi, “değişmeyen tek şey değişimdir” söylemi altında her şey değişti, değiştirildi. Tarih, tarih olmaktan çıktı.

Böylece yıllar geçti.

Şeriatçı ve müttefiki “II. Cumhuriyetçiler”in dezinformasyon faaliyetlerinin olağanüstü artış gösterdiği günümüze gelindiğinde, 600 yıllık bir geçmişe sahip olan bir “silahlı çete-Ergenekon” söz konusu olduğunda, tarih yeniden anımsandı. “Medya”nın eskimiş solcularından sol-liberalerine kadar her yazar, “Ergenekon çetesi” operasyonlarının ardından komplolara tarihi, darbele- rin tarihi, Ergenekon’un tarihi, Gladio’nun tarihi vb. üzerine yazılar döşenmeye başladı.

Kısaca tarih yeniden keşfedildi.

Ergenekon çetesinin 600 yıllık bir geçmişe sahip olması (“Agarta”) gibi safsatalar bir yana bırakılsa da, “çete”nin 1950’lerde oluşturulan “karşı mukavemet teşkilatı”na dayanan bir kökene sahip olduğu iddiası tarihin yeniden keşfinde etkin oldu. Ancak asıl etkin olan, Ergenekon örgütlenmesinin çok eski zamanlara dayanan bir örgütlenme olduğunu, “yakın tarihimiz”in gelmiş geçmiş tüm olaylarının içinde bulunduğunu, hatta bizzat 1 Mayıs 77 katliamından Maraş olaylarına, Sivas olaylarından Gazi olaylarına kadar her olayın ve katliamın arkasındaki “derin ilişki”, “gizli el” olduğunu kanıtlama çabası olmuştur.

Bu “tarih” merakı, Özal adına Cumhuriyet gazetesine el koyma girişimi başarısızlığa uğramış ve ardından Cumhuriyet gazetesinden onursuzca kovulmuş Hasan Cemal’in kin ve nefretiyle birleşerek, 12 Mart dönemine kadar uzatılmıştır.

Böylece Ergenekon, hangi yazarın hangi kesimden geldiğine bağlı olarak değişen bir “geçmiş”e kadar uzatıldı. Taha Akyol gibi faşist MHP teorisyeni ile “soyut gelecek için somut bugünden vazgeçilemez” diyen “marksist” Murat Belge, D. Perinçek’in “sağ kolu” Halil Berktaş, ne idiği belirsiz Cengiz Çandar ve “sol liberal” *Birgün* yazarlarının kendi “zaviyeleri”nden yazdıkları tarih, kimi zaman 12 Mart’a, kimi zaman 12 Eylül’e, ki-

mi zaman da 28 Şubat’a kadar uzandı. Ergenekon savcısının aynı tarihi Mustafa Kemal dönemine ve hatta Osmanlı İmparatorluğunun kuruluş günlerine kadar uzatması, bu tarih merakını daha da körükledi.

Ama bir kez tarih, tarih olmaktan çıkarılmışken, “ben o zaman doğmamıştım ki” denilen bir “şey” olmuşken, bu tarih yazıcılığı da “güdüleme” (manipülasyon) faaliyetlerinin, “psikolojik hareket”ın bir parçası olmuştur.

Böylesine bir tarihsizlik ve içeriksiz kavramlar içinde Ergenekon operasyonlarının “derin” anlamını ve “derin” köklerini ortaya koymak elbette fazlaca olanaklı değildir.

Ergenekon savcısının iddianamesinin “ruhu”, bir yanıla Jitem-Kontra Gerilla artıklarının “derin” tarihine dayanırken, diğer yanıla Doğu Perinçek’in “ordu-geçmiş elele Milli Cephe”ci geçmişi ile İlhan Selçuk’un 9 Mart 1971 “sol cuntacı” geçmişine dayandırılmıştır. Açık ifadesiyle, “sol cuntacı”lıkla “maruf” İlhan Selçuk’un “sevk ve idaresi” altında bir “milli demokratik devrim” girişimine dayanmaktadır. Bu “ruh”la hareket eden Ergenekon savcılar, “üstün performans” göstererek, ülkeyi bir kez daha bu “tehlike”den kurtarmışlardır!

Ergenekon savcılar, bu “üstün performans”larını iddianamelerinde sergilerlerken, “kanıt” olarak Doğu Perinçek’in kırk yıllık “Milli Cephe” tezlerini ve İlhan Selçuk’un 35 yıllık “sol cunta” maceralarını “kanıt” olarak sunmuşlardır.

Ergenekon savcılarının iddianamesinde Doğu Perinçek’in “*bu iş Milli Demokratik Devrimle biter*” sözleri en güçlü “kanıt” olurken, İlhan Selçuk’un ne kadar profesyonel örgütçü olduğunun “kanıtı” olarak da İstanbul-Selimiye Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı 09.01.1973 tarihli iddianamesi gösterilmiştir.

Ergenekon iddianamesinde Askeri Savcılığın iddianamesinden şunlar aktarılmıştır:

“... legal ve illegal çalışmaların gözönüne alındığında aşırı solun Milli Demokratik Devrim stratejisini benimsediği, köşe yazarlığı yaptığı Cumhuriyet gazetesindeki yazılarında işlediği ana konunun: mevcut iktidarı yıpratma, siyasi partilere karşı itimat-sızlık oluşturarak Parlamento aleyhtarlığı yapma, mevcut demokratik

düzenin bir göstermelik olduğunu telkin etme, iktidarla mücadele görünüşü altında Devletin temel yapısının yıpratılmasını hedef alma, mevcut düzeni silahlı eylemle yıkma, bozuk düzenin ve haksızlığın ortadan kaldırılarak sömürsüz düzen diye tanımladığı sosyalizmin tahakkukuna çalışma ve bütün bunlar için her şeyden önce Türkiye’de Askerlerin yönetime el koyması gerektiğini telkin ve tavsiye etme, TSK’ni bir darbeye sürüklemek şeklinde olduğu, bu fikirlerin gerçekleşmesi için illegal olarak bizzat ordu mensuplarının da yer aldığı bir Cunta oluşturmak faaliyetine giriştiği...”

Böylece Doğu Perinçek ve İlhan Selçuk, iki eski “sabıkalı” (her ne kadar Doğu Perinçek’in suçu 1974 affıyla tümüyle ortadan kalkmış, İlhan Selçuk beraat etmişse de) “Milli Demokratik Devrim stratejisi” izleyen iki “illegal örgüt yöneticisi” oluvermişlerdir.

Bu “Milli Demokratik Devrim stratejisi” sayesinde Ergenekon “çetesi”nin tarihi 1960’lara kadar uzanırken, “medya” köşe yazarlarına da “komplolar ve darbeler tarihi” konusunda yazılar yazabilmeleri için uygun bir fırsat ortaya çıkmıştır.

NE NEDİR?

Ergenekon “çetesi”nin “yönetici”lerinden birisi olan Doğu Perinçek’in “Mao Zedung düşüncesi”nin Türkiye temsilcisi olduğu *tarihsel* bir gerçektir.

“Sovyet sosyal emperyalizmi”ne karşı “Mao Zedung düşüncesi”ni, Mao’nun formüle ettiği Milli Demokratik Devrimi savunan Doğu Perinçek’in, aynı zamanda devrimin Mao’nun “uzun halk savaşı” stratejisiyle gerçekleşeceğini 1975’lere kadar savunduğu da *tarihsel* bir gerçektir.

Ama Doğu Perinçek’in çizgisi, yalın bir biçimde Milli Demokratik Devrim (MDD) ve halk savaşı çizgisini savunmak değil, bu çizginin kendi anlayışları doğrultusunda çarpıtılması ve bu çarpık anlayışa uygun olarak örgütsel faaliyet yürütmesidir.

Bu da “solun tarihi”nin ideolojik-politik bir gerçeğidir.

Yıllar önce, 38 yıl önce, 1970’de Doğu Perinçek şöyle yazıyordu:

“Bizim partimiz MİLLİ KURTULUŞ cephesidir. Bizim partimizin komutanı Mustafa Kemal’dir. Bizim partimizin üyeleri Amerikan sömürücüleriyle ortaklık etmeyen bütün bir MİLLET’dir.” (Doğu Perinçek, İşçi-Köylü Gazetesi, Sayı: 7, s: 4)

Doğu Perinçek’in bu anlayışı, “Şehirleri temel alan bu oportünist görüş, Libya gibi ülkelerdeki milliyetçi subayların ilerici *cunta* hareketlerini *Halk Savaşı* olarak görmektedir. (Bkz. Şahin Alpay, “Proleter Devrimci” Aydınlik, Sayı: 17, s: 368)”*

O dönemden günümüze kadar Doğu Perinçek çizgisini niteleyen temel saptama ise, “Türkiye’nin bugünkü iktisadi gelişme seviyesi proletaryanın milli bağımsızlık mücadelesinde öncü olmasına imkan vermemektedir” saptamasıdır. Böylece Doğu Perinçek çizgisi, ne kadar Milli Demokratik Devrim’den, Halk Savaşı’ndan söz ederse etsin, Türkiye devriminin proletaryanın öncülüğünde gerçekleştirilemeyeceğini önsel olarak kabul eder. Dolayısıyla da, devrim sorununun proletarya dışındaki sınıf güçlerinin, özellikle de küçük-burjuvazinin siyasal hareketleri ve girişimleriyle çözümleneceğini düşünür. “Milli Cephe” teorisi ve bu yöndeki faaliyetler de, kaçınılmaz olarak bu siyasal hareketler ve girişimlerle “ittifak kurmak” şekline dönüşür. Doğu Perinçek’in “sol cunta”yla, “kemalist asker-sivil aydın zümre”yle olan ilgisi ve ilişkisi buna dayanır.

12 Mart 1971 muhtırasına kadar solda yoğun biçimde tartışılan bu mantık ve çizgi, Marksist-Leninist terminolojiyle ifade edilecek olursa, “küçük-burjuva kökenli aydın ve subayların öncülüğünde, genel demokratik programın uygulanmasıyla pre-kapitalist ilişkilerin büyük ölçüde tasfiye edilmesi ve ülkede güçlü sayılabilecek bir işçi sınıfını doğurabilecek seviyede bir sanayileşmenin sağlanması” anlayışına denk düşer.

Bu da açık biçimde, “zinde güçler” denilen askerlerin “aşağıdan yukarı” gerçekleştirecekleri *devrimci-milliyetçi bir askeri darbeye* sol bir iktidar kurulması demektir.

Doğu Perinçek, onlarca yıl bu çizgiyi izlemiş, bu çizgi çevresinde örgütlenmeye çalışmış, dergi ve gazeteler çıkarmış, partiler

* Mahir Çayan, *Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine*, Haziran 1970.

kurmuş birisidir.

Bunlar, sadece “ilgili ve yetkili”lerin değil, solda şu ya da bu oranda yer alan hemen herkesin kolayca bilebileceği gerçeklerdir.

Ergenekon “çetesi”nin “en büyük, deneyimli ve profesyonel yöneticisi” olarak ilan edilen İlhan Selçuk ise, açık Marksist söylem kullanmadan benzer düşünceleri savunan Doğan Avcıoğlu/Devrim çizgisinin görüşlerini benimsemiş birisidir.

Mahir Çayan yoldaş Avcıoğlu'nun görüşlerini şöyle özetler:

“Avcıoğlu'na göre Türkiye proletaryasının emperyalizme karşı mücadelede öncü rolü oynamasına objektif olarak imkan yoktur. Bu nedenle, II. Milli Kurtuluş savaşımızda öncülük, “demokrat devrimciler” başka bir deyişle asker-sivil zümreye aittir. “Ülkemizin bugünkü gelişme aşamasında milliyetçi devrimciler bir kez daha ön planda rol almaya aday gözükmemektedir” demektedir, Avcıoğlu.”*

Anlaşılabileceği gibi, gerek Doğu Perinçek'in “Mao Zedung düşüncesi”nin, gerek Doğan Avcıoğlu/Devrim kesiminin görüşlerinin çıkış noktası, tüm solun çıkış noktası gibi Türkiye devrimidir. Sorun devrimin nasıl yapılacağı sorunu haline gelince, verilen yanıtlar farklılaşmakta ve buna bağlı olarak da izlenecek yollar değişmektedir.

Marksist-Leninist dünya görüşünü benimsemiş olan herkes için geçerli olan en evrensel ilke, devrimde proletaryanın öncülüğüdür. Proletarya, sınıf bilincine sahip olarak ve proletaryanın partisi içinde örgütlenerek kendi devrimini, yani sosyalist devrimi gerçekleştirir. Ancak emperyalizme bağlı, geri-bıraktınlmış ülkelerde burjuva demokratik devrim tamamlanmadığından, bir diğer ifadeyle, feodalizm burjuvazinin öncülüğünde gerçekleştirilen bir demokratik devrimle tasfiye edilmediğinden, proletaryanın görevi, öncelikle demokratik devrimi tamamlamak ve buna bağlı olarak sosyalist devrimi gerçekleştirmektir.

Böylece sorun, tamamlanmamış burjuva demokratik devrimin proletaryanın öncülüğünde tamamlanması sorunu haline ge-

lir. Bu, kesintisiz devrim perspektifi içinde sosyalist devrim ile demokratik devrimin tek bir sürecin iki aşaması olarak ele alınmasını gerektirir.

Burjuva demokratik devrimin proletaryanın öncülüğünde tamamlanması, kaçınılmaz olarak devrimin kapsamını değiştirir. Bu nedenle de, proletaryanın öncülüğünde gerçekleştirilen demokratik devrim “*demokratik halk devrimi*” olarak tanımlanır.

Buraya kadar, neredeyse tüm sol örgütler arasında bir ortaklık mevcuttur. En azından “globalizm” söylemlerinin solda etkin olduğu döneme kadar bu konularda ortak bir düşünce ve saptama mevcuttu.

Ancak somut gerçeklikte proletaryanın bilinç ve örgütlenme seviyesi, nüfus içindeki niceliği, ülkedeki siyasal güçler içinde solun (Marksist-Leninist solun) görece zayıflığı vb. nedenlerle devrimin “düşünüldüğü gibi” gerçekleştirilemeyeceği düşünceleri ve kanıları ortaya çıkmaya başlar.

Bu düşünce ve kanılar, Emperyalizme bağımlı bir ülke olduğundan, demokratik devrim, yalın bir biçimde anti-feodal devrim olmayacağı, aynı zamanda anti-emperyalist, yani ulusal bağımsızlıkçı bir devrim olacağı gerçeğiyle birleşerek, “ulusal cephe” (eski söylemle “milli cephe”) aracılığıyla devrimin gerçekleştirileceği düşüncesine ulaşmıştır.

Eski illegal TKP'den Boran-Aren çizgisine, Doğu Perinçek'ten Doğan Avcıoğlu kesimine kadar uzanan tüm sol örgütlenmeler bu düşünce çevresinde “ortak paydaya” sahip olmuşlardır.

İlk bakışta Marksist-Leninist teoriye uygun gibi görünen bu “ortak payda”, oportünist ve pasifist bakış açısıyla ele alındığında, proletaryanın dışındaki “ilerici” güçlerin “ulusal cephe” içinde bir araya getirilmesi ve bu “ulusal cephe”nin yönetimi altında devrimin gerçekleştirilmesi şekline dönüşmüştür.

Somut gerçeklikte, solun görece zayıflığı, devletin zor güçlerinin olağanüstü baskısı ve pasifikasyonu koşullarında, kendi “öz güçleri”nin yetersiz olduğunu düşünen her “solcu”, proletaryanın dışındaki güçlere, özel olarak da küçük-burjuva sivil-asker aydın kesime dayanarak güçlenmeyi hesaplamaya başlamıştır.

Doğu Perinçek'ten Doğan Avcıoğlu'na, Mihri Belli'den Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya, İsmail Bilen'den Behice Boran'a kadar solun

* Mahir Çayan, *Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori*, Ocak 1970.

“ünlüleri”, teoride ne söylerlerse söylesinler, pratikte hemen her zaman bu düşünceyi taşımışlardır.

Amiyane bilgilerle, solun içinde bulunduğu durum ile emperyalizm-işbirlikçi tekelci burjuvazinin ülke çapındaki mutlak egemenliği yan yana konulduğunda, basit bir akıl yürütmeyle, yaklaşık bir milyon kişilik orduya ve emperyalizmin her türlü askeri ve ekonomik desteğine sahip bir düşmanın kolayca yenilgiye uğratılmayacağı sonucuna ulaşılabilir. Bu akıl yürütme, kaçınılmaz olarak karşı gücün “bir milyonluk ordusu”nun gücünü abartır ve bu gücün parçalanması ya da “devrim saflarına çekilmesi”yle devrimin çok kolaylıkla gerçekleştirileceği hesaplar.

1950’lerde Mısır, Suriye ve Irak’ta ortaya çıkan BAAS iktidarları, “kapitalist olmayan yol”u izleyerek anti-emperyalist ve anti-feodal bir çizgi izledikleri, bu iktidarların ve çizgilerin Sovyetler Birliği ile Çin tarafından desteklenildiği gerçekliğinden yola çıkıldığında da, böyle bir devrim anlayışı da kendi gerçekliğini somut tarihsel koşullarda bulur.

Bu devrim anlayışı, açık ve net bir biçimde, anti-emperyalist ve anti-feodal radikal küçük-burjuvazinin öncülüğünde “ulusal cephe” iktidarının kurulması anlayışıdır.

Bugün Ergenekon davasıyla yeniden keşfedilen “tarih”in kavramlarıyla ifade edersek, söz konusu olan *devrimci-milliyetçilerin öncülüğünde demokratik devrimin tamamlanmasıdır*.

Adı üstünde “devrimci-milliyetçi”lerin öncülüğünde bir devrimden söz edilmektedir. Devrimci-milliyetçilik, proleter niteliğe sahip olmayan bir burjuva ideolojisidir. Mahir Çayan yoldaşın ifade ettiği gibi, II. yenden paylaşım savaşı sonrasında sosyalist sistemin gücü ve dünyanın 1/3’ünü kapsayan genişliği, çeşitli burjuva unsurların, özel olarak da küçük-burjuva aydınlarının kendilerini “solcu” olarak görmeye başlamalarında etkin bir unsur olmuştur. Bu durum, devrimci-milliyetçi hareketin, aynı zamanda sol bir söylemle ortaya çıkmasına, kendi amaçlarını sol söylemle ifade etmesini de beraberinde getirmiştir.

Marksist-Leninist dilde “sömürgeler sorunu” olarak genişleyen demokratik devrim sorunu, kapitalizmin egemen üretim ilişkisi olmadığı, feodal ve sömürge ya da yarı/sö-

mürge ülkelerde devrimci-milliyetçilerin öncülüğünde bir demokratik devrimin gerçekleştirilebileceğini öngörür. Bu öngörü, proletaryanın zayıf ve proletarya partisinin güçsüz olduğu, radikal küçük-burjuvazinin siyasal olarak etkin olduğu ülkeler için geçerlidir.

Ama Mısır’daki Nasır iktidarında kendi gerçekliğini bulan devrimci-milliyetçi hareket, Sovyetler Birliği revizyonizminin etkin desteğiyle, neredeyse tüm geri-bıraktırılmış ülkelerde demokratik devrimi gerçekleştirecek olan “gerçek” (reel) güç olarak kabul edilmiştir. Nasır’ın asker oluşu, Baas iktidarının askeri darbeye kurulmuş olması, tüm dikkatlerin “*Türk Silahlı Kuvvetleri*”ne yöneltilmesini getirmiştir.

27 Mayıs askeri darbesi sonrasındaki gelişmeler, özel olarak da 1965 seçimlerinde sağın S. Demirel’in AP’si aracılığıyla %57 oy alarak iktidara gelmesi, ilk başta 27 Mayısçıları huzursuz etmiş, giderek de sağın anti-laikçi uygulamalarıyla karşı tepkiye yol açmıştır. Marksist solun, gerek TİP, gerek DİSK aracılığıyla örgütlenmesi ve faaliyetleri de, mevcut düzene karşı olan tepkileri daha da yoğunlaştırmıştır.

Bu dönemde Marksist sol, TİP aracılığıyla yasallaşabilmişse de, neredeyse tüm “eski tüfekleri”yle yasadışı bir konumda kalmıştır. TCK’nın ünlü 141-142. maddeleri Marksist solun her türlü eylemine ve örgütlenmesine karşı kullanılan bir zor unsuru olmuştur. Bu baskı da, kaçınılmaz olarak Marksist solun değişik görünüm ve ad altında legal örgütlenmeye çalışmasına, varolan legal örgütlenmelerin içine girerek oralarda faaliyet göstermesine, mevcut düzenin söylemiyle “kendini gizlemesine” yol açmıştır.

Öte yandan AP iktidarı ile birlikte gericiğin yeniden iktidar olduğunu düşünen “Atatürkçü” kesimler, 1960-65 dönemindeki Talat Aydemir darbe girişimlerinin de yaratmış olduğu hareketlilik içinde iktidara bir kez daha el konulması gerektiğini düşünmeye ve yüksek sesle söylemeye başlamışlardır.

27 Mayıs aşağıdan yukarı askeri darbesiyle ordunun hiyerarşik yapısı, “emir-komuta zinciri” belli ölçülerde kırılabildiğinden, AP iktidarına karşı olan “Atatürkçüler”, özellikle “zinde güçler” denilen genç subaylar arasında büyük bir taraftar edinebilmişlerdir.

Böylece Süleyman Demirel hükümetine karşı "Atatürkçüler" in aşağıdan yukarı bir askeri darbeyle yönetime el koyma düşüncesi gelişmiş ve örgütlenmeye yöneldiğinde, Marksist solun mevcut düzene karşı topyekün muhalefetinin yükselmesi karşılıklı ilişkilerin gelişmesini sağlamıştır.

12 Mart öncesindeki dönem, "Atatürkçüler" den Marksist sola kadar, hükümete ve düzene karşı olan hemen herkesin "ne yapmalı" sorusunu sorduğu ve buna bağlı olarak bir şeyler yapmaya çalıştığı bir dönemdir.

Herkes ve her kesim, kendi görüşleri çevresinde örgütlenmek amacıyla dergiler çıkarmaya, yayınlar yapmaya başlamışlardır. Mahir Çayan yoldaşın *Kesintisiz Devrim II-III*'ün girişinde ifade ettiği gibi, "Her çıkan dergi, birer 'ciddi' hareketin temsilcisi iddiası içinde sosyalist blok içindeki şu veya bu devlete karşı politik tavırlarından, Osman Gazi'den itibaren üretim ilişkilerinin gelişme sürecine ilişkin görüşlerini, ilk sayılarından 80-100 (hızını alamayan daha da fazla) sayfalık broşürlerle ortaya koyuyorlardı. (Aslında hepsinin değerlendirmesi de, terminoloji ve nüans farkları hariç, öz bakımından üç aşağı beş yukarı aynıydı.)"

"Terminoloji ve nüans farkları hariç, öz olarak üç aşağı beş yukarı aynı" olan değerlendirmeler benzeş bir devrim programının ortaya çıkmasına da yol açtı. Demokratik devrim programı olarak Doğan Avcıoğlu'nun "iktidar programı" ile TİP'in "iktidar programı", Doğu Perinçek'in "Mao Zedung düşüncesi" dayanaklı MDD programı ile Mihri Belli'nin MDD'si bir ve aynı şeyleri içeriyordu.

12 Mart'a yaklaşıldıkça her kesimin örgütlenme ve propaganda çalışmaları yoğunlaşmış, genç subaylar arasında "sol darbe" düşüncesi hızla yayılmıştır.

Bu tarihsel süreçte Marksist sol ile Doğan Avcıoğlu/Devrim çevresi her ne kadar programatik olarak birbirine yakın olsalar da, birbirlerinden farklı yönelimlere sahiptir.

Marksist sol, tüm oportünist ve pasifist kesimlerine rağmen, her durumda halkın örgütlenmesine dayanan bir devrim düşüncesini esas alırken, Doğan Avcıoğlu/Devrim çevresi bu örgütlenmeye doğrudan karşı çıkmazken, asıl olarak "zinde güçler" in, "Türk Silahlı Kuvvetlerin" yönetime el koy-

masıyla, yani "sol darbe"yle amaca ulaşabileceğini savunmuşlardır.

Marksist solda egemen olan oportünist ve pasifist kesimin "en büyük günahı", böyle bir "sol darbe"yle iktidara el konulması karşısında "milli cephe" vb. aracılığıyla iktidar ortağı olmayı hesaplamasıdır. Bu hesap, onları, kaçınılmaz olarak "sol darbe" girişimleriyle bağlantılar kurulmasına, "sol darbeci" kesim içinde kendi görüşlerini savunan insanları örgütlemeye yöneltmiştir.

Böylece "sol darbe" girişimi içinde bulunan bazı kişiler oportünist ve pasifist kesimlerin "adamı" haline gelirken, oportünist ve pasifist kesimler de "sol darbe" cilerin "yedek gücü" olarak görülmeye başlanmıştır.

Tüm bu faaliyetler ve ilişkiler, 61 Anayasası'nın getirmiş olduğu nispi demokratik ortam içinde, neredeyse aleni bir biçimde sürdürülmüştür. Mevcut düzenin, bizatihi 61 Anayasası'nın kendisi açısından yasadışı olan ve kendi hukuku çerçevesinde "suç" oluşturan bu aleni faaliyetler ve ilişkiler, 12 Mart sonrasında kurulan sıkıyönetim mahkemelerinde açılan davalarda "kanıtlar" olarak sunulmuştur.

Devrimden söz etmek, devrim için örgütlenmek ve bizatihi devrim yapmaya kalkışmak ve hatta devrim yapmak, egemen sınıfların egemenliğine karşı işlenmiş en büyük suçtur. Dolayısıyla bu büyük suç, aynı egemen sınıfların kendi hukuku içinde ve kendi yasaları çerçevesinde şiddetle cezalandırılır. Burada şaşırtıcı, bilinmeyen herhangi bir yan yoktur.

Şaşırtıcı olan, mevcut düzene ve mevcut iktidara karşı faaliyet yürüten ve örgütlenen kesimlerin böylesi bir "suç"u işlediklerinin bilincinde olmamalarıdır.

Ve olmadıkları için de 12 Mart darbesi kafalarına "balyoz" gibi inmiş, örgütlenmelerini dağıtmış ve kişileri demoralize etmiştir.

Böylece devrimci-milliyetçilerin "sol darbe" girişimi başarısızlığa uğrarken, oligarşinin "balyozu" sayesinde Marksist solun bu devrimci-milliyetçi kesimle olan "hesapları" sona ermiştir.

1970'ler Marksist solun, her türlü oportünist ve pasifist kesimlerinin egemenliğine rağmen, kendi başına ve kendi yolunda devrimci mücadeleyi yürüttükleri bir dönem olmuştur.

12 Mart darbesi, ordu içindeki devrimci-milliyetçileri büyük ölçüde tasfiye etmiş, “Atatürkçü, Kemalist” vb. adlarla kendilerini tanımlayan siyasal oluşumları tarih sahnesinden silip atmıştır.

Bugün Ergenekon “çetesi”yle birlikte gündeme getirilen “darbe girişimleri” ve “darbe örgütlenmeleri”, ordu içinden tasfiye edilmiş devrimci-milliyetçilerin bazı kalıntılarının faaliyeti olarak gösterilmeye çalışılsa da, sözcüğün gerçek ve tarihsel anlamıyla devrimci-milliyetçi bir hareket mevcut değildir.

Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığıyla birlikte ortaya çıkan “yeni dünya düzeni”, her ne kadar “globalizm” adı altında farklı bir şey olarak sunulmuşsa da, Irak ve Afganistan işgalleriyle birlikte “bilinen” emperyalist dünya düzeni olarak görünür hale gelirken, emperyalist metaların ihracatına dayanan yeni ticari ilişkiler eski geleneksel işbirlikçi-teknelci sanayi burjuvazisi/emperyalizm ittifakını ve bunun çevresinde oluşan güçler dengesini büyük ölçüde değiştirmiştir. Bugün AKP iktidarıyla temsil edilen eski geleneksel Anadolu tüccarı ve tefeci-tüccar sermayesi, neredeyse emperyalizmin temel

müttefiki haline gelmiştir. Bu değişim, doğal olarak eski ekonomik, toplumsal ve siyasal ilişkileri değişime zorlamış ve her kesim yeni “koşullara” uyum sağlamaya itilmiştir.

TOBB’tan işçi sendikalarına, ticaretten tarıma kadar her kesimin yeni “koşullara” uyum sağlamaya zorlanması, kaçınılmaz olarak karşı tepkiyi de beraberinde getirmiştir.

Bugün Ergenekon “çetesi” etrafında koparılan fırtına, yeni “koşullara” uyum sağlanmış ve bu sayede AKP iktidarından nemalanan kesimler ile yeni “koşullar” tarafından dışlanmış ve zarara uğramış kesimler arasındaki çelişkinin bir ürünüdür. Ancak her kesim, bu “koşullar”ın ne kadar süreceğini tam olarak kestiremediklerinden, sürekli yalpalayan, tutarsız bir tutum içine girmişlerdir.

Şu gerçektir ki, 12 Mart öncesinin devrimci-milliyetçi gücü ve örgütlülüğü günümüzde mevcut değildir. Bazı kişilerin “kemalizm” söylemi içinde devrimci-milliyetçi bir düşünce sahibi oluşan bu gerçeği değiştirmemektedir.

Saf Demokratlar

“Saf demokrasi... eski gelişmiş eski sanayi ülkelerinden daha fazla Almanya’da ikincil rol oynar. Ama bu, devrimin bir anında, en radikal burjuva partiler ve sonuç olarak tüm burjuva partileri ve hatta feodal rejim için bir süreliğine geçici bir önem kazanma olasılığını ortadan kaldırmaz. Böyle bir anda, tüm gerici kitleler onun arkasına takılır ve onu desteklerler; gerici davranışlar olarak kullanılan herşey demokratiktir. Bu yüzden Mart-Eylül 1848’de tüm feodal-bürokratik kitle, devrimci kitleleri itaat altında tutabilmek için liberalleri desteklemiştir, ve doğal olarak, bu başarılılar başarılmaz da liberallerin kışına tekmeyi basarlar. Fransa’da Mayıs 1848’den Aralık’taki Bonaparte seçimlerine kadar, partilerin en güçsüzü olan saf demokrat ulusal parti, kendi arkasında örgütlenmiş olan tüm kolektif gericilik sayesinde iktidar oldu. Bu her devrimde olur: hiç bir biçimde hükümet etme yeteneğine sahip olmayan en uysal parti, kendilerinin son kurtuluş olasılığını yok etmiş görünen bu partide yer alan diğerleriyle birlikte iktidara gelir. Bu kriz anında, ulusun ve seçmenlerin çoğunluğunun bizim arkamızda olmasını bekleyemeyiz. Tüm burjuva sınıf ve feodal toprak sahipleri sınıf kalıntıları, küçük-burjuvazinin en geniş kesimleri, ve de kırsal nüfus, en aşırı devrimci davranışı gösteren en radikal burjuva partisinin çevresinde toplanacaklardır, ve büyük olasılıkla, geçici hükümet içinde temsil edileceklerdir. Bu durumda, Şubat 1848 Paris devrimindeki sosyal-demokrat azınlığın gösterdiği gibi, bir azınlık olarak harekete geçilemez. Yine de bu, böylesi anlarda akademik bir sorundur.

Elbette Almanya’da farklı durum alabilir, ve farklı askeri koşullar olabilir. Bugün gördüğümüz şeyler gibi beklenmedik biçimler, Rusya dışında hiç bir yerde ortaya çıkmayabilir. Eğer öyle yapılmazsa, eğer beklenilmeyen Almanya’da ortaya çıkarsa, o zaman devrim sadece ordudan başlayabilir. Askeri bakış açısından günümüzün bir ordusuna karşı silahsız bir ulus, saf olarak yok olacak bir niceliktir. Bu durumda -eğer bizim yirmi-yirmi beş yaşındaki, oy kullanamayan, ama eğitilmiş yedek askerler, eyleme geçmişlerse-, saf demokrasi büyük bir sıçrama yapar. Ama bu sorun da, bugün yine akademik bir sorundur. Yine de ben, öyle söylemek gerekirse, Parti’nin büyük genel kurmayının bir temsilcisi olarak, onu gözönüne almak zorundayım. Her durumda, kriz sırasında ve krizden sonra, bizim biricik hasmımız, saf demokrasi çevresinde toplaşmış bütün kolektif gericiliktir, ve düşünceme göre bu, hiç bir koşul altında ihmal edilemez.” [Engels: Babel’e 11 Aralık 1884 tarihli mektubu.]

Küçük-burjuva ve küçük-burjuva aydını, proletaryanın toplumsal ve siyasal mücadele tarihinde özel bir yere sahiptir. Çoğu durumda proletaryanın çıkarlarını savunuyormuş görünen küçük-burjuva ve aydını, hemen her durumda kendi bencil sınıf çıkarlarını gerçekleştirmek için siyasal mücadeleye katılırlar.

Sınıf olarak küçük-burjuvazi, burjuvazi-

nin bir parçasıdır ve dünya görüşü olarak burjuva ideolojisinin kendi sınıfsal konumuna uyarlanmış biçimini benimser.

Küçük-burjuvazi, burjuvazinin, daha tam ifadeyle büyük burjuvazinin (kapitalistlerin) karşısında “küçük” ve çaresizken, proletarya ve köylülüğün karşısında burjuvadır. Kendi içinden çıkardığı aydınlar aracılığıyla büyük burjuvaziye (kapitalistlere) gereksinme

duyduğu ideoloji üreticileri sağlarlar. Bu nedenle küçük-burjuva aydınları, içinden çıktıkları sınıfın çıkarlarının ötesinde, bir bütün olarak burjuvazinin, özel olarak da büyük burjuvazinin (kapitalistlerin) çıkarlarını savunurlar, bu çıkarları “toplumun genel çıkarı” olarak sunarlar ve bu yolla geniş halk kitlelerini burjuvaziye yedeklerler.

Ancak sınıf olarak, küçük sermaye, küçük tüccar, küçük esnaf ve küçük toprak sahibi kesimlerden oluştuğundan, küçük-burjuva aydınları, her durumda bu küçüklerin büyük olma özlemini dile getirirler. Bu “büyük” olma özlemi, büyük burjuvazinin (kapitalistler) daha da büyümesi, sermayenin daha fazla merkezleşmesi ve yoğunlaşması yönündeki tarihsel eğilimiyle de örtüşür. Dolayısıyla küçük-burjuva aydınları “küçük”lerin “büyük” olma özlemlerini dile getirirken, aynı zamanda sermayenin daha fazla büyümesi gerektiğini de dile getirmiş olurlar.

Küçük-burjuvazi, büyük burjuvazi (kapitalistler) ile proletarya arasında yer alan bir ara sınıf niteliğine sahip olduğundan, sürekli olarak mülksüzleşmek ve proleterleşmek durumundadır. Sermayenin artan merkezleşmesi, üretimin artan büyümesi, ticaretin genişlemesi, kısacası sermayenin giderek tekelleşmesi karşısında küçük-burjuvazi sürekli tasfiye olur.

Bir yandan büyük burjuvazi kesimine katılma hayali, “büyük” olma özlemi, diğer yandan aynı burjuvazi tarafından sürekli olarak tasfiye edilmesi ve proleterleşmeye zorlanması, küçük-burjuvazinin sürekli ikircikliğinin ve tutarsızlığının maddi temelini oluşturur.

Emperyalizm çağında küçük-burjuvazinin proleterleşme süreci de, kapitalizmin yükseliş döneminde olduğu gibi ve olduğu biçimiyle gerçekleşmez. Genel ifadeyle, mülksüzleşen ve yoksullaşan küçük-burjuva ücretli emekçi haline gelir. Ancak tekeli kapitalizmin gelişimi içinde *üretken olmayan faaliyetlerde* meydana gelen genişleme, mülksüzleşen ve yoksullaşan küçük-burjuvaların bu alanlarda istihdam edilmelerini olanaklı kılar.

Üretken olmayan faaliyetler, temel olarak pazarlamacılık, reklamcılık ve lojistik alanlarda yoğunlaşır.

Geleneksel mal ticaretinin yanında “marketing” adı verilen yeni tür bir ticari fa-

aliyet alanı ortaya çıkar. Reklamcılık sektörü, basit biçimde malın tanıtımının yapılmasının ötesinde, yeni ürünlere yeni talep yaratmaktan, eski ürünlere yeni talep bulmaya kadar geniş bir alanda faaliyet gösterir. Doğal olarak da “medya” sektöründe olağanüstü bir genişleme meydana gelir. Lojistik (depolama ve dağıtım) faaliyetleri de, geleneksel sanayici kapitalistin metalarnını stokladığı depo faaliyetleri olmaktan çok, sanayici kapitalistin ve tüccarın mallarını düzenli olarak “tedarik” eden, bu anlamda malların depolanmasından taşımacılığına kadar bütünsel bir faaliyet oluşturan bir alandır.

Bu üretken olmayan faaliyetlerde istihdam edilen küçük-burjuvalar, “üretmeden tüketen” kesimi oluştururlar. “*Yeni orta sınıf*” olarak burjuva ideologlarının ve siyasetçilerinin yüceltiği bu kesim, mülksüzleşen ve yoksullaşan küçük-burjuvalar olmakla birlikte, bu istihdam aracılığıyla yeni ve daha yüksek bir yaşam standardına sahip olurlar.

Böylece çıkarları doğrudan kapitalistlerin çıkarlarıyla özdeşleşmiş “yeni orta sınıf” haline gelen küçük-burjuvalar, burjuva ideolojisi üretiminde hizmet gören bir küçük-burjuva aydınından çok daha fazla kapitalist sistemin savunucusu haline gelirler.

Bunların dışında kalan ve daha büyük kesimi oluşturan küçük-burjuvalar ise, yine kapitalist mülksüzleşme süreci içinde artan oranda proletaryanın saflarına itilirler. Özellikle küçük toprak sahibi köylüler bu mülksüzleşme sürecinden en fazla etkilenen kesimdir.

Bu yüzden, küçük-burjuvazi, büyük burjuva olma özlemi ile proleterleşme korkusu arasında bocalayan, koşullara göre bir o yanda, bir bu yanda saf tutmaya çalışan karsız ve tutarsız bir sınıf kimliğinin yanında, pazarlamacılık, tanıtımcılık ve lojistik alanlardaki üretken olmayan faaliyetlerde istihdam edilen kesimleriyle kapitalist düzenin görece sürekli ve istikrarlı destekçileri haline gelmiştir.

Hiçbir üretken faaliyette bulunmayan, son tahlilde “ücretli emekçi” statüsünde bulunan, ancak kapitalist ekonominin canlandığı dönemlerde yüksek gelir sahibi olabilen bu “yeni” küçük-burjuva kesim, herhangi bir sermaye sahibi gibi, herhangi bir tüccar gibi, sürekli istikrar peşinde koşar, istikrardan yana tutum takınır. Onun en nefret

ettiği ve en büyük korkusu ekonominin istikrarsızlaşması, yani bunalımlara girmesidir. Bu nedenle de, ekonomik istikrarın siyasal istikrardan geçtiğine inanmış ve inandırılmış bir kitle olarak hemen her zaman “siyasal istikrar”dan yana tutum takınır. Siyasal istikrarın kim tarafından ve nasıl sağlandığıyla ilgilenmez. Onun için önemli olan kendi istihdam alanının varolması, bu alandaki çalışmasıyla elde ettiği yüksek gelirin sürmesidir.

Bugün şeriatçılarla kolkola girmiş olan “liberaler”, “herşeyden önemlisi siyasi istikrardır” diyenlerin büyük bir bölümünü bu küçük-burjuvalar oluşturmaktadır.

Yakından bakıldığında bu “yeni” küçük-burjuvalar, eski dönemin mülksüzleşen ve mülksüzleşme tehdidi altında bulunan küçük-burjuvazinin ardıllarıdır. Siyasal “köken”leri, eski dönemin mülksüzleşen ya da mülksüzleşme tehdidi altında olan küçük-burjuvaların mevcut düzene karşı “sol” tepkilerine dayanır. Günlük dille ifade edersek, “ailecek solcudurlar”. Hatta bazıları ve önde gelenleri 1980 öncesinin siyasal mücadelelerinde aktif olarak yer almışlardır. Ama “çağ değişmiş”, yeni bir dünya özlemi sona ermiş, artık “somut bugün”de yaşamak esas olmuştur. “Globalizm” propagandasına dört elle sarılan bu “yeni” küçük-burjuvalar için “dün, dün ile gitti cancağızım, şimdi yeni şeyler söylemek lazım” şarkısı neredeyse yaşam kılavuzu ve siyasal duruş simgesi haline gelmiştir.

İşte bugün ülkemiz siyasal yaşamında açık biçimde görüldüğü gibi, bu “yeni” küçük-burjuvalar “saf demokrasi” yandaşları olarak siyasal bir tutum içindedirler.

“Başörtüsü” adıyla gizlenen “islami yaşam ve islami toplumsal düzen” simgesi olan türban karşısında “herkesin istediği gibi giyinme özgürlüğü olmalıdır” diyerek ortaya çıkanlar “saf demokrasi” yandaşlarıdır.

“Saf demokrasi” savunucuları ya da “saf” demokratlar, her türlü sınıfların varlığını ve sınıfsal farklılığı görmezlikten gelirler. Onlara göre, “herkes mutlak olarak eşittir”. Doğal olarak da “özgürlükler” de herkes için var olmalıdır. Engels’in tahlil ettiği 19. yüzyıl koşullarında bu saf demokrasi anlayışı, feodallerin feodal sömürüyü, kapitalistlerin kapitalist sömürüyü istedikleri gibi sürdürme hakları olduğunu savunur. Bu yüz-

den de, feodal kalınlardan liberal burjuvaziye, sanayici kapitalistten küçük tüccara kadar her kesim bu saf demokrasinin “hak” anlayışının kendi çıkarlarına denk düştüğünü düşünerek, onların yanında yer alırlar.

Açıktır ki, “saf demokrasi”, yalın bir liberalizmdir. “Birakın yapsınlar, bırakın geçsinler” sözünde ifadesini bulan bu liberalizm, güçlü olanın istediğini yapabildiği, parası olanın istediğini satın alabildiği bir toplumsal düzen istemine denk düşer. “Saf demokrasi” de liberalizmin demokratik hak ve özgürlükler alanındaki izdüşümüdür.

Bugün ülkemiz somutunda şeriatçılarla ittifak içinde hareket eden “liberaler”, “II. Cumhuriyetçiler” ve “neo-liberal sol”cular, “yeni” küçük-burjuvazinin çıkarlarını temsil eden siyasal hareketler durumundadır. Bu nedenle, bir yandan ekonomik ve siyasal istikrarın herşeyden önemli olduğu propagandasını yaparlarken, diğer yandan “sureti haktan” görünerek, demokrasinin “tüm kural ve kurumlarıyla” varedilmesi propagandası yaparlar.

Onlar için “demokrasi” herkes içindir ve demokratik bir hakka herkes sahip olmalıdır. Türban konusunda olduğu gibi, herkesin istediği gibi giyinme “hakkı” olmalıdır, dolayısıyla şeriatçılar da istedikleri gibi (“inançlarının gereğine uygun”) giyinebilmelidirler. Aynı şekilde herkes istediği gibi, kendi düşüncesine ve inancına bağlı olarak yaşayabilmelidir.

Bu “saf demokrasi” mantığı içinde bu “yeni” küçük-burjuvalar, ister tefeci-tüccar sermayesi olsun, ister kapitalist-ticari sermaye olsun, kendisini istihdam eden her kesimin birlikte yaşamasını isterler. Bu, aynı zamanda kendi işlerinin güvencesidir. Söz konusu olan “marketing”, tanıtım ve lojistik faaliyetler olduğundan, her sermaye kesimi için “bir gün ihtiyaç” olur cinsinden işlerdir. Doğal olarak da, “yeni” küçük-burjuvalar ne kadar çok sermaye piyasaya girerse, o kadar çok iş sahibi olacaklarını, gelirlerinin artacağını hesaplarlar.

Sürekli yoksullaşma ve mülksüzleşme tehdidi altında olan küçük-burjuvalar, bu yeni “üretmeden tüketme”ye olanak veren iş olanakları karşısında “saf demokrasi” yandaşlarının söylemlerine daha yakın dururlar. “Siyasi istikrar” adı altında kimin ve hangi amaçlarla iktidar olduğuna aldırış etmezsiniz sadece kendi varlık koşullarını biraz

daha sürdürebilme umuduna kapılan bu kesimler, günümüzde AKP iktidarının en büyük destekçileri olmaktadır.

Gerek çalışma koşulları itibarıyla, gerek yaşam biçimleriyle şeriatçı kesimlerden kesinkes ayrı olan bu kesim, düne kadar açık biçimde “laiklik” yanlısı tutum içindeyken, bugün laikliğin “istikrarı bozan” bir “çatışma konusu” olduğunu düşünmektedir.

Yasalar karşısında herkesin eşit olduğu ne kadar “mutlak” bir hukuk ilkesi olarak sunulursa sunulsun, mahkeme kapılarında bekleyen halkın çok iyi bildiği gibi, “eşitlik” sadece varlık sahibi olanlar için eşitliktir. “Saf demokrasi” denilen şey de, tüm “mutlak eşitlik” görünümüne karşın, iktidar ve sermaye sahiplerinin eşitliğinden başka bir şey değildir.

“Mantık ve tarih ile alay etmedikçe, ayrı ayrı sınıflar varolduğu sürece ‘saf demokrasi’den değil, ama yalnızca sınıfsal demokrasiden söz edilebileceği açıktır (‘saf demokrasi’nin yalnızca ne sınıflar savaşımından ne de devletin niteliğinden herhangi bir şey anlamayan *bilisiz* bir formül ol-

makla kalmadığını, ama bomboş bir formül de olduğunu söyleyelim ayrıç içinde, çünkü komünist toplumda, dönüşmüş ve bir alışkanlık durumuna gelmiş demokrasi *sönecek*, ama hiçbir zaman ‘saf’ bir demokrasi olmayacaktır).

‘Saf demokrasi’, işçileri aldatmaya çalışan liberalin uydurma bir sözünden başka bir şey değildir.”*

AKP’nin mutlak müttefiki olan liberaller, daha doğru ifadeyle liberal görünümlü “yeni” küçük-burjuvaların tek kaygısı, kendi yaşam standartlarını korumak ve bunun için gerekli olan geliri garantiye almaktır. Bu güvenceler sağlanabildiği sürece, onlar için rejimin niteliği, laik ya da şeriat düzeninin varolup olmaması hiçbir öneme sahip değildir. Onlar için önemli olan “kedi”nin fare tutmasıdır. Renginin yeşil ya da siyah olmasının hiçbir önemi yoktur. Ta ki, “kedi” diye düşündükleri şeyin bir “canavar” olduğunu fark edene kadar bu “saf” ve “mutlak eşitlikçi” tutumlarını sürdüreceklerdir. Tek sorun, bunu fark ettiklerinde kendilerinin fare olarak yutulmuş olacağıdır.

“Agarta” Cristine Romanlarından İt Ürür, Kervan Yürür Efsanelerine, İskender Büyük’ten Veli Küçük’e Tragedyadan Komedyaya Ergenekon

Ergenekon savcısının hazırladığı 2455 sayfalık iddianamede, “DERİN ERGENEKON... isimli yazıda ERGENEKON TERÖR ÖRGÜTÜNÜN gizli amaç ve hedefleri ile askeri makamlara sızılmasının gerektiğini açıkça anlatmaktadır.”(İddianame, s. 983) denilerek “çete”nin tüm gizli amaçları ve gizli yapılanması deşifre edilmiştir!

Savcılığın olağanüstü “performansı”yla açığa çıkartılan Ergenekon “çetesi”nin ve onun da derinliğindeki “derin Ergenekon”un, ülkemiz faşistlerinin ulumalarıyla ünlenmiş “Bozkurt efsanesi”ne dayandığını da yine aynı iddianame sayesinde dünya alem öğrenmiş oldu.

İddianamenin 943. sayfasında “Türk milletinin güçsüz gibi görüldüğü anlarda bile Devletin devamını sağlayan **görünmeyen güçler, aynen görev** başındadır.” denilerek ifşa edilen “derin Ergenekon”un, “Agarta”* adlı uydurma bir “efsane”nin bir başka versiyonu olduğu da yine iddianame sayesinde açığa çıkmıştır!

“Biz ışığımızı Metehanla yakanız Alparslarla Selehattin Eyyübi ile yakanız. Osman Beyle Yakanız. Tarih çağ aşarken elindeki meşalede biz vardık.

Işığımız sönmeye yüz tuttuğunda köhneleşen devletin kendisini yenile-

Bu “derin Ergenekon”un, bu “gizli örgütlenme”nin, “derin devlet” örgütlenmesi olarak yüzyıllardır faaliyette bulunduğu da yine iddianame sayesinde bilinir olmuştur!

Dahası, “Atatürk de Mu ve Atlantis’ten gelme özellikleriyle Agarta’da, dolayısıyla Ergenekon’da da inisiye olmuş: sırasıyla Alp, Eren ve Mürşit olmuş bir Bozkurt” olduğu da iddianameyle gün ışığına çıkmıştır!

Ergenekon savcısının yazılmış iddianamesine göre, bu “derin Ergenekon”, gizli bir tarikat, Erenler Meclisi, Akil Adamlar Topluğu gibi örgütlenmiş, “Türk milletinin güçsüz gibi görüldüğü anlarda bile Devletin devamını sağlayan görünmeyen güç”tür.

Savcılık uzun uzun “derin Ergenekon” belgelerinden aktarmalar yaparak, bu gizli “meclis”in faaliyetlerini deşifre eder. Ancak yine de bazı yerler biraz anlaşılabilir görünür. İşte bu anlaşılabilir görünen yerlere gelindiğinde, konuya açıklık getirmek için aşağıdaki metnin okunması gerekmektedir:

* Bu ismin Agatha Cristine’yle hiçbir ilgisi yoktur.

mesi için devreye girdik.

93 harbinden sonra dost-düşman herkes anladı ki Osmanlı son günlerini yaşamaktaydı.

Bizim öncelikli çabamız Anadolu'yu, yani dünyanın kalbini korumak ve kendi sınırlarımızı saklamak için zaman kazanmaktı.

I. Dünya savaşından sonra Osmanlı yapısıyla yola devam imkansızlaşınca *bizler Mustafa Kemal'i görevlendirdik*. Onu Anadolu'ya yolladık ve direnişi başlattık. Anadolu kurtarıldı. Ama onun mührü olan İstanbul'uda düşmana bırakmamak için Musul ve Kerkük'ten vazgeçmiş görüldük.

Bu milletin hiç değilse bir süre nefes alabilmesini sağlamak için hakkaniyet içermeyen ötekiler yaratan sistemlere karşı durmadık. Onlara bizden size zarar gelmez biz sizin gibi olmak istiyoruz mesajını verdik.

Fatih Sultan Mehmeti zehirleyenler Mustafa Kemal'in ölümünü hızlandırdılar.

Onun ölümünden sonra patlak veren II. Dünya Savaşı ve akabinde gelişen komünizm tehlikesi topraklarımızı bir kez daha tehdit etti.

Bize iki seçenek sunuldu: ya komünist olacaksınız ya da gladyör.

Biz ikisini de reddettik

Bunun bedelini de binlerce gencimizi ve yıllarımızı kaybederek ödedik ve ödemeye devam ediyoruz. Topraklarımızda türlü oyunlar oynanırken.

Biz Ali Candanlar yetiştirecek bir iklimi sağlamaya çalıştık. Kıbrıs bizim için dönüm noktası oldu sonra Azerbaycan. Daha sonra Bosna, Çeçenistan, Adriyatik'ten Çin Seddine Kızıldeniz'den Sibiryaya'ya o kudretli günlerimize dönecek ruhu yetiştirmeye çalıştık."

Bu sözler, "Kurtlar Vadisi-Pusu" dizisinde "Ölümsüzler Meclisi"nin "kefil"i tarafından Polat Alemdar'a söylenmiştir.

Böylece "derin Ergenekon"un gerçek sınırları, iddianamenin boşlukları Polat Alemdar'ın maceralarında açığa çıkar!

Dahası, Ergenekon savcısının iddianamesinde ifade edildiği gibi, "*Kurtlar Vadisi'nin bulunduğu yerin özel adı Ergenekon'dur. Ergenekon Türk'ün milli duruşudur.* (İddianamede bu cümle büyük harflerle yazıldı) *Bu duruş Tanrı'nın özüne kadar gider...*" (Ergenekon İddianamesi, s. 942)

Savcılık iddianamesinde dile getirilen bu "gerçeklik", ister rezalet, ister komedi, ister safsata olarak değerlendirilsin, yine de hukuki bir metinde "güçlü kanıt" olarak yer almıştır ve çok ciddi bir çehreyle (ceberut devlete uygun bir ciddiyet içinde) tarihsel bir belge haline getirilmiştir.

Ergenekon iddianamesi kendi kanıtını ve tamamlayıcısını Alemdar Polat'ın baş rolünde yer aldığı "Kurtlar Vadisi-Pusu" dizisinde bulurken, dizinin yeni karakterlerinden İskender Büyük de, kendi kişiliğini Veli Küçük'de bulur.

Emekli JİTEM kurucusu general Veli Küçük, İskender Büyük gibi, her taşın altından

çıkarsa, her yerde eli-kolu vardır, her işe bulaşmış bir "kişiliktir". (Buradaki "kişilik" sözcüğü de, "Kurtlar Vadisi-Pusu"nun diğer bir karakteri olan Miro'ya aittir.)

Eğer zihnimize İskender Büyük tiplemesi yerleşmişse, Veli Küçük'ün kim olduğu, neler çevirdiği, neye gücünün yettiği ve kolunun nerelere uzandığını anlamakta fazlasıyla zorlanmazsınız. Ergenekon savcısı da, böyle bir zihin sahibi olarak Veli Küçük'ü her olayın içine dahil etmiştir. Veli Küçük'ün İskender Büyük'ten tek farkı ise, bir JİTEM kurucusu olarak bu olaylarda "emir-komuta zinciri" içinde ve resmi görevli olarak yer almış olmasıdır. Bu yüzden, savcılık Veli Küçük'ü "görevleri" gereğince yaptığı işlerden dolayı suçlamaktan özenle kaçınmış, bunun yerine "emekli JİTEM mensubu" olarak "emeklilik yaşamında" yaptıklarıyla suçlamakla yetinmiştir.

Oysa Veli Küçük, "istihbaratçılıkta emeklilik yoktur" sözünü bilen birisi olarak, resmi ya da gayri resmi her işin içinde yer almayı sürdürmüştür. Resmi devlet açıklamalarında JİTEM (*Jandarma İstihbarat Teşkilatı*) adıyla bir kuruluş "resmen" yoktur. Dolayısıyla da Veli Küçük, resmen "resmen olmayan" JİTEM'in kurucusu ve yöneticisi de

değildir! Onun JİTEM kurucusu olduğuna ilişkin “iddia” sahibi ise, bir zamanlar *Emniyet İstihbarat Dairesi Başkanı* görevini ifa etmiş olan, halen Edirne Emniyet Müdürü olarak görev yapan ve Ergenekon savcısının “tanığı” olarak iddianamede yer alan Hane-fi Avcı’dır.

Bütün bu olaylar dizisi ve iddianame “gerçekleri” içinde tragedya JİTEM, kontra gerilla faaliyetleriyle gerçekleştirilen katliamlar, provokasyonlar, cinayetlerdir. Komedyalar ise, bu işleri “görev gereği” yerine getirenlerin, “emeklilik yaşamında”, kendisinin görevini üstlenen resmi görevlilere “yardımcı” olmayı sürdürürken, şu anda görevde bulunanların düzenlediği cinayet ve provokasyonların sorumlusu olarak gösterilmesidir.

Artık taşlar yerli yerine konulabilir, duvar örülebilir, “çete” de hak ettiği cezayı bulur!

Küçük bir sorun yine de varlığını sürdürür. Hukuk, yargı, adalet!

Efsanelere dayandırılmış, televizyon dizileriyle “kanıt”lanmaya çalışılmış, trajedileri komediye çevirmiş bir iddianame ile nasıl bir yargılama yapılacağı “küçük” bir sorundur.

Açıktır ki, burada hukuk, yargı, adalet gibi kavramlara yer yoktur. AKP’nin kapatılması davasına karşı AKP’nin “misillemesi” olan operasyonlardan başka bir şey beklemek de saf dillik olur.

Şimdi AKP Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılmadığına göre, Ergenekon savcısının da “misilleme” göreviyle kaleme aldığı iddianameyi yumuşatması beklenebilir. Tek sorun, şeriatçı kesimlerin “laik-ulusalcı” adına karşı duydukları düşmanlık duygusu, II. Cumhuriyetçi denilen liberallerin 28 Şubat sürecinin mağduru olmaktan kaynaklanan kin ve nefretidir. Bunlar da Ergenekonvari operasyonların ve iddiaların ne yönde evrileceğini belirsizleştirmektedir.

Yine de bu belirsizlikten hoşlanmayanlar, olayların nasıl gelişeceğini büyük merak içinde izleyenler ve soranlar, bir kez daha “dönem sonu finali” yapan “Kurtlar Vadisi-Pusu”nun yeni bölümlerini beklemek durumunda kalacaklardır. Bu konuda bizlerin söyleyeceği bir şey yoktur. Kahinlik, “Kurtlar Vadisi-Pusu”nun senaryo yazarlarına kalmıştır.

Pek yakında...

Kinci Liberaller ile “Oh olsun”cu Neo-Liberallerin Savaşı

Mart ayının sonlarında Ergenekon operasyonu kapsamında İlhan Selçuk ve Doğu Perinçek'in gözaltına alınmasıyla birlikte, şeriatçı ve “liberal” “medya”nın yoğun top atışları ve taciz ateşleri Temmuz sonlarına kadar sürüp gitti. İşin içinde “sol darbecilikten sabıkalı” İlhan Selçuk ile “herkesin malumu” Doğu Perinçek olunca, şeriatçı-liberal ittifak dışında kalan kesimler (“merkez-sağ” ve legalist sol) “bitaraf” olduklarını ilan ederken, Halil Berktaş ve Murat Belge başta olmak üzere yeni transferlerle “teorik yayın organı” haline dönüşen Ahmet Altan'ın “*Taraf*”ı tarafından yayılım ateşine maruz kaldılar.

Tüm 28 Şubat mağdurları, “*Taraf*”ın yayılım ateşi çevresinde toplanarak, sola, Marksist sola teorik akıl vermeye ve “taraf olmayanlar bertaraf olacaklardır” mesajı iletmeye başladılar.

Murat Belge, “*Sınıf Mücadelesi*” başlıklı 27 Temmuz tarihli yazısında “sol” adına teori yaparken, Halil Berktaş daha “bitaraf” tutum içinde (ki buna “bilimsel görüntü” demek daha doğrudur) solun teorik bilgi dağarcığına göndermeler yaparak neden “Tarafsız” kalınamayacağını kanıtlamaya çalıştı.

Radikal'in II'sinden I.'sine transfer olan Ahmet İnel ve “baskın basandır”cılar da benzer bir biçimde “teorik takılmaya” başladılar.

Murat Belge, Stalin'den, III. Enternasyonal'den yola çıkarak, “Marksist solun” ittifaklar politikasının ne olması gerektiği üzerine vaiz verirken, “bilimsel” Halil Berktaş, aynı şeyleri tüm “akademik hassasiyet”i

çinde yaptı.

İpin ucu öylesine kaçırdılar ki, vaizler, giderek kendilerini bir sol örgüt yöneticisi konumuna koyarak, bu sol örgüte taktik ve strateji belirlemeye kadar uzattılar.

Şöyle yazıyor M. Belge:

“Bir sosyalistin, ‘Ben X’le ittifak yapamam, çünkü o yeterince ‘demokratik’ değil’ demesi de absürd bir şeydir. Çünkü sosyalist zaten en olgun demokrasinin sosyalizmde mümkün olduğuna inanır. Bu doğruysa, kiminle ittifak yapıyor olursa olsun, mantıken, kendisi kadar ‘demokrat’ olmayan biriyle aynı yolda gidiyordur. Ve aynı yolda gidiyor olmak, ona ‘sen yeterince demokrat değilsin. Ama, olmalısın. Şu tavrını şu şekilde değiştirmelisin’ demeye engel değildir. Her ittifak aynı zamanda bir mücadeledir.”*

M. Belge, bu teorik katkısıyla, Mao Zedung’un ünlü “milli cephe” politikasının içeriğinde yer alan “hem dostluk, hem mücadele” tezi de gönderme yapmayı ihmal etmemiştir.

Halil Berktaş’ın “akademik/bilimsel” görünüm altında giriştiği “marksist teori” açıklamaları, Murat Belge gibi, her şeyden önce “ittifaklar politikası”na odaklanır. 1848 Devrimlerinden yola çıkarak, Gramsci’ye göndermeler yaparak AKP ile ittifak yapılmasının neden gerekli olduğunu sola kanıtlamaya çalışılır. Bu ittifakın “emekçilerin yarar-

na" olduğunu tarihsel olayları kanıt gösterecek kanıtlar!

Yine de bu kanıtlara itibar etmeyecek olanlar çıkar, kendilerinin Marksist-Leninist olduklarını söylerler diye Marks'ın "demokrat olmadığı"nın da altını çizer.

"Önemli olan şu ki, Marx bütün bunları, zamanın demokrasisinin onarımına, geliştirilmesine, düzeltilmesine kanalize etmedi. Tersine, o demokrasinin tepesinde oturan egemen sınıfların teşhiri ve devrim yoluyla devrilmesinin gerekçelendirilmesi için kullandı. Özetle, 'burjuva' demokrasisini iflâh olmaz saydı. Zaten aynı bağlamdadır ki, o 'burjuva' demokrasisini 'burjuva diktatörlüğü'ne eşitledi; karşısına ise 'proletarya diktatörlüğü'nü dikti ve işçi sınıfı, daha genel olarak bütün emekçi halk için gerçek demokrasi anlamına geleceğini varsaydı. Onun için, başlı başına bir demokrasi projesi yoktur Marx'ın. Evet, son tahlilde 'tek yol devrim' kafasındadır. O 'tek yol'un iki adım ötesinde ise Stalinizm yer alır. Bunu Marksizme arızî saymaktan vazgeçelim. Stalin'in şahsî gaddarlığı bir yana; komünizm veya 'reel sosyalizm' uygulamasının teorik dayanakları, pekâlâ Marx'ta mevcuttur."*

Böylece *Taraf*'ın taraftarlığında ve ortamında solda uzun yıllardır görülmeyen bir "ideolojik tartışma" başlatılmış oldu.

Onlar, kuyuya bir taş atmışlardı ve taş atmayı da sürdürmektedirler. Şimdi bu taşı kuyudan çıkarma "görevi" sola, legalist sola ve hatta H. Berktaş'ın sözüyle "neo-nasyonalist" sola** verilmektedir!

"Liberal-sol" ya da düpedüz "neo-liberal" olmaktan fazlaca rahatsızlık duymayan, hatta böyle olmakla övünen bu eskimiş ve "palamarlarını çözmüş" solcuların teoriye

böylesine ilgi göstermeleri, *Taraf* gazetesinin bu teorik ilgiye sayfalarını bolcasından ve çokcasından açmış olmasının bir kerameti olması gerekir!

Keramet, ne *Taraf*'ta, ne M. Belge, H. Berktaş gibi "palamarları çözülmüş"lerde değildir.

Keramet, "neo-liberal sol" etiketini utanç bîçimde taşımaktan rahatsızlık duymayan ÖDP'de ve ÖDP'den ayrılmış eski ÖDP'lilerdedir. Eski ve mevcut ÖDP'lilerin Ergenekon operasyonları karşısında takındıkları "tutum", bu teorik açılımların, teorik safataların kerametini oluşturur.

Genel olarak "tüm sol"un, özel olarak ÖDP'nin, Ergenekon operasyonları karşısındaki "tutumları", "oh olsun, birbirlerini yesinler" tavrıdır. Elbette Ahmet Altanları, Belgeleri, Berktaşları böyle bir tutum fazlaca ilgilendirmez. Madem "demokrat"tırlar, ister istemez herkesin kendi düşüncesini savunma hakkına saygı göstermek durumundadırlar. Dolayısıyla "arkadaşların düşüncelerine saygı duyuyorum, ama katılmıyorum" diyerek "demokrat"lıklarını da göstermeleri gerekir. Ama öyle olmamış, tersine bu "tutum"a karşı yaygın ateşine başlamışlardır. İster istemez insanların aklına "işin içinde 'derin' işler var" düşüncesi gelmektedir.

İşi daha da "derin"leştiren, Ahmet Altan ve avanesinin 28 Şubat sürecinde "mağdur" edilmelerine karşı duydukları kin ve nefrettir. Bu kin ve nefretlerini Ergenekon operasyonları boyunca, tıpkı kuduz bir köpek gibi ağızlarından salyalar akıtarak kusmuşlardır. Bu öylesi boyutlara ulaşmıştır ki, artık "biz şeriatçı olduk" demeye ramak kalmıştır. İşte "her şeyin, derin işlerin, komploların, darbecilerin merkezi" Ankara'da muhkim "neo-nasyonalist" ÖDP ve başkaları, bu durumu kullanmışlar, *Taraf*'ta bir araya gelen çevrelere veryansın etmişlerdir.

İki buçuk günlük gazete çevresinde başlayan "haddini bil"mekle başlayan "teorik tartışma", sözcüğün tam anlamıyla "yişin birbirinizi" denilebilecek bir boyuta ulaşmıştır. Diğer bir ifadeyle, "dinsizin hakkından imansız"ın gelmeye çalıştığı bir ortam oluşmuştur.

Radikal gazetesinde aradıklarını bulamayan, bulamadıkları için *Birgün* gazetesine almaya başlayan, ama bir süre sonra *Birgün* gazetesinde de aradıklarını bulamayan "ye-

* Halil Berktaş, "Marx'ın bıyıklarında debelenmek", *Taraf*, 10 Temmuz 2008.

** Halil Bertay şöyle yazıyor: "Uras, 'hiyar ve salatalık' benzetmesiyle, milliyetçilik ile ulusalcılık aynı şeydir demeye getirdi. Hem evet hem hayır. Kendi payıma, Marksizmle bütün palamarları çözüp frenleri patlatarak müfrit milliyetçiliğe savruluş anlamında ulusalcılığı *neo-nasyonalizm* olarak düşünmeyi ve tercüme etmeyi yeğliyorum. Dikkat ederseniz, nasyonal sosyalist işçi partisi, ya da 'yeni TKP', ya da ÖDP ve *Birgün*'ün bir kanadı gibi çığırından çıkmışlık örneklerini de, böyle bir tahlil daha iyi açıklıyor."

ni” küçük-burjuva aydınları şimdi *Taraf*’ın tarafına geçmişlerdir. Şimdi savaş, neo-liberal solcuların kendi aralarında bir savaşa dönüşmüştür. Tüm teorik yazıların arka planında, bu savaş bulunmaktadır.

30 Haziran tarihinde M. Pekdemir *Birgün* gazetesinde şöyle yazıyordu:

“Liberal sol, indirgemecidir: Bütün olup bitenleri devlet ile toplum, merkez ile çevre arasındaki çatışmaya indirgemektedir. Bu anlayışta Anadolu sermayesi halkı temsil etmektedir! Kısacası, liberal sol, kontr gerillaya karşı çıkarken, kontr politika uygulamakta, sosyalist, devrimci solun argümanlarının bir kısmını kişiliksizleştirerek cemaatçiliğin ve gericiliğin düzlemine taşımaktadır. Nihayet liberal sol muhafazakarlık yanında saf tutmakta, bu kesimleri fanatik bir şekilde savunmaktadır. Fanatik demek, bilirsiniz, yobaz demektir. İşbu yazı ise liberalizm dininin yobazlarıyla ideolojik mücadele için sadece bir girizgahtır.”*

Eski DY’li günlerden kalma polemik ve demagoji “deneyimini” konuşturan M. Pekdemir’in ifadesiyle bu “kampus liberalleri” (ki H. Berktaş Doğu Perinçek’in eski sağ-kolu ve teorik/akademik danışmanı olarak “kampus maoistleri”nin en ünlüsüdür) böylesi bir “ideolojik mücadele”ye yanıt vermekte gecikmemişler ve yukarıda sözünü etmiş olduğumuz teorik tartışmalara girişmişlerdir.

Açıktır ki, bu tartışmalar, atışmalar, verip-veriştirmeler “marjinal” denilebilecek bir alanda ve küçük bir azınlık içinde sürdürülmektedir. Bunların ne “kafa sayısı” açısından, ne “oy” gücü açısından kıymet-i harbiyesi yoktur. Dolayısıyla böylesi bir değersizliğe sahip olanların böylesine kıyasıya bir savaşa girişleri yadırganabilir. Oysa, bu küçük azınlık, kendi niceliğinden çok niteliği ile önemsenir. Kimi sosyologların sıkça kullandıkları sözcükle bu küçük azınlık, her durumda “kanaat önderleri” durumundadırlar. Bu yüzden de, onların kaç kişi oldukları, ne kadar oya hükmettiklerine bakılmaz. Onların önemi, yazılarıyla, konuşmalarıyla, konferanslarıyla ne kadar kafa karıştırdıklarıyla

ölçülür.

Siyasal bakımdan etkin güçlerin kafalarını karıştırmak, saflarını dağıtmak ve düpedüz pasifize etmek, bu “kanaat önderleri”nin işi ve mesleğidir. “Kampus liberalleri”nin tüm misyonu, geçen yıl gerçekleştirilen Cumhuriyet Mitingleri’ne katılan milyonu aşkın kitlenin tarafsızlaştırılması, pasifize edilmesidir. Ama bu misyonun daha da önemli bir yanı vardır: Ulusalçılıktan sola, devrimci sola kaymalarını önlemek.

Bu milyonluk kitle, siyasal bakımdan etkin bir kitle olduğu için, ülkedeki her türlü siyasal gelişme üzerinde etkiye bulunabilme olanağına ve gücüne sahiptir. Bir mankenin söylediği gibi, bir çobanın oyu ile kendi oyu bir ve eşittir, ama siyasal bakımdan etkin bir kitle, her durumda kendisinden kat be kat çok olan seçmen kitlesinden daha güçlüdür.

İşte “kampus liberalleri” ile “neo-liberal sol” ÖDP arasındaki savaş, bir tarafın bu misyonu yerine getirmek için günlük gazete etrafında savaş üniformalarıyla ortaya çıkarken, diğer taraf (ÖDP), ters bir misyonla, bu Cumhuriyet Mitingleri’ne katılan miliyonu aşkın kitleyi kendi “neo-liberal sol” saflara katmaktır.

Siyasal bakımdan etkin bu kitlenin en büyük zaafı, küçük-burjuva olmaları ve tutarlı bir siyasal örgütlülüğe sahip olamamalarıdır. Eğer pasifize edilemezler ya da neo-liberal sol tarafından “nötralize” edilemezlerse, onların siyasal pratikleri, kaçınılmaz olarak tutarlı bir siyasal örgütlenme arayışına yöneltecektir. Bu da, proletaryanın ideolojik öncülüğünden başka bir şey değildir.

Bugün “kampus liberalleri” ile “neo-liberal sol” arasında süre giden teorik tartışma, her durumda proletaryanın ideolojisini ve öncüsünü küçümseme, karalama ve çarpıtma ile birlikte yürütülmektedir. Her iki kesim bu konuda hemfikirlerdir, ittifak içindedirler. Bu yüzden, onların kendi aralarında ki teorik savaşın görünümüne bakarak, kimin doğru söylediğini, kimin haklı olduğunu, kimin Marksizmi daha iyi bildiğini, kimin daha yaman polemikçi olduğunu bulmaya çalışmak, onların amaçlarına alet olmaktan, proletarya ideolojisine yönelik saldırılara ortak olmaktan başka bir anlama sahip değildir.

Şüphesiz “kambersiz düşün olmaz”. Liberaller ile neo-liberaller arasındaki bu teo-

* Melih Pekdemir, Liberalizm Dini’nin Yobazları, *Birgün*, 30 Haziran 2008.

rik tartışma, “kamberler” katılmaksızın da sürüp gidemez. Öyle de olmuştur. H. Berktaş’ın “akademik hassasiyet” içinde açıktan açığa “neo-faşist” yerine “neo-nasyonalist” dediği SİP-TKP’si “bir taraf”ın “bitarafı” olarak devreye girmekte gecikmemiştir. *Taraf* ve *Birgün*’ün günlük olarak sürdürdükleri tartışmaya “sanal günlük gazete”leri yoluyla katılarak, hangi tarafın ne kadar doğru söylediğini saptamaya girişmişlerdir. Kendi üyelerinin “sola bulaşmamış” olmasıyla, “teorik bilgilerinin bulunmayışı”yla övünen, en keskin görünmeyi “icazetli” eylemlerle en keskin görünmeye özen gösteren bu “sanal günlük gazete” sahiplerinin katılımıyla tab-

lo tamamlanmıştır.

Bırakın kendilerini “liberal” ya da “sureti haktan” sanan bu budalalar savaşıp dursunlar. Ne *Taraf*’ın tarafındaki “liberaler” gibi taraf olmak, ne de ÖDP’li “liberaler” gibi bitaraf olmak, ne de SİP-TKP’si gibi neo-faşist suçlamasını bile üstüne alınmadan “bitaraf” olmak hiç gerekmez. Yapılacak şey, Marksizm-Leninizmi bilmek, öğrenmek ve kavramaktan ibarettir. Onların “medyatik” teorik tartışmaları belki pek çok kişinin kafasını karıştırabilir, ama Marksist-Leninist ideolojinin, proletarya ideolojisinin gücünü ortadan kaldıramaz.

Tarihten Ders Almamış Olanlara Ergenekon Dersleri

“Beşinci dalga”, “altıncı dalga” vs. adlarla sürüp giden ve nihayetinde 2455 sayfalık iddianameyle mahkeme aşamasına gelen Ergenekon operasyonlarından alınması gereken değil, bir kez daha altı çizilmesi gereken dersler vardır.

Herşeyden önce operasyonların yapılaş tarzı, operasyon boyunca sınırsız telefon dinlemeleri, polis ve savcılık sorguları ve “medya” manipülasyonlarıyla Ergenekon olayı, mevcut yasal düzenin ve resmi polis teşkilatının istenildiğinde istediği gibi suç üretebileceğini, bir kez daha ortaya çıkarmıştır.

Kimi durumda 600 yıllık bir masala, kimi durumda elli yıllık bir geçmişe, kimi zaman beş-altı yıllık günlük yaşam ilişkilerine, kimi zaman da aylar süren telefon vb. araçların izlenmesine dayandırılan Ergenekon operasyonları ve iddianamesi, yasal zeminin ne kadar oynak olduğunu bir kez daha göstermiştir.

İlhan Selçuk’un sabaha karşı apartopar gözaltına alınışından yola çıkan kimi “medya” yazarlarının “hukukun çiğnendiği”ne ya da “adil yargılama bir gün size de lazım olur” serzenişleri, “sosyal hukuk devleti”nin sefaletine yapılan yakarmalardan öte bir değere sahip değildir.

Şeriatçı basın ve AKP beslemesi “taraf”tarlarının “demokrasiyi kurtarma operasyonu” olarak sunmaya gayret gösterdikleri, “orta-solcu liberaller”in “darbe tehlikesi önlendi” vurguları, “her dönemin adamlarının”ın “iç savaş”ın önüne geçildiği açıklamaları ne kadar yoğun biçimde sürdürülürse de, operasyonların ve iddianamenin ortaya çıkardığı gerçek, ülkede “hukukun üstünlüğü”nden, “demokrasi”den söz edi-

lemeyeceğidir.

Günün birinde, aylar ve yıllar öncesinde işlendiği bilinen bir “suç” için savcılar ve polis harekete geçirilebilmekte ve “suç” operasyonları içinde üretilebilmektedir. Yıllar boyunca “delilden suçluya ulaşmak” üzerine bitip tükenmez “hukuk” dersleri verenler, işkence ile alınmış ifadelere dayandırılmış suçlarla insanların onlarca yıllık cezalara çarptırıldığını bilmezlikten gelmişlerdir.

Ergenekon operasyonları ve iddianamesinin birinci dersi, ülkemizde yaşayan herhangi bir kişinin istenildiği zaman, istenilen bir suçtan dolayı gözaltına alınabileceği, tutuklanabileceği, yıllarca hapiste kalabileceğidir. Kişinin böyle bir durumla yüzyüze gelebilmesi için devrim gibi “tehlikeli” düşüncelere sahip olması, devrimci mücadeleyi yürütmesi, devrimci bir örgütlenmeye katılması hiç de gerekli değildir. Ülkede, kimi durumda yöneticilerin, yani hükümet görevlilerinin kamuoyunun dikkatini başka yönlere çekebilmek amacıyla, kimi durumda kendisini “mağdur” gösterebilmek için kolayca “suçlu” üretebileceği bir hukuk sistemi ve keyfi yönetim tarzı egemendir. Herhangi bir sosyal olayda herhangi bir emniyet amirinin hoşuna gitmeyen kişiyi “alın bunu” diyerek talimat verebildiği bir ülkede, siyasal olaylar karşısında “alın bunları” diyecek çok sayıda hükümet yetkilisi bulunur. Bu, aleni bir keyfiliktir ve hukuk, yasalar bu keyfiyeti “yürütmenin yetkisinin genişletilmesi” adı altında meşrulaştırmıştır.

İkinci ders, devrim gibi “tehlikeli” düşüncelere sahip olanların ve bu düşünceleri doğrultusunda mücadele edenlerin, legal olanakların bolluğuna ve legal faaliyetlere “dokunulmadığına” ilişkin kanılarının tü-

müyle bir aldatmaca, legalizm tarafından meşrulaştırılmış bir saptırma ürünü olduğudur.

Çok bilinen çelişki yasaının ortaya koyduğu gibi, baş çelişki ile ikincil çelişkiler zaman zaman yer değiştirirler. Bir dönem baş çelişki olan bir sorun, bir başka dönem ikincil hale gelebilir. Bunun gibi, siyasi pratikte, “birincil tehlike”ler ile “ikincil tehlikeler” sürekli yer değiştirir. Bu aynı zamanda ittifaklar politikasında da böyle olur. Dünün müttefikleri, bugün birbirine düşman taraflar haline gelebilir; ya da tersine dönün düşmanları, bugünün “reel politikası” içinde müttefik olurlar.

Her kesim, kendince somut ve yakın tehdit karşısında, ikincil ya da uzun dönemli tehditleri kolayca bir yana bırakabilir. Sol söylemle, bu tutum “hedef küçültme” adı altında “siyasal taktik sanatı” olarak sunulur.

Bu “taktik sanatı”, “düşmanımın düşmanı dostumdur”la ifade edilen ilkesiz ve tutarsız “taktik” anlayışlarla birlikte icra edilir. Troçki’nin sözüyle, “taktik sanatı” “şeytanla bile ittifak kurmak” şeklinde algılanır. Ve ne yazık ki, şeytanla ittifak kuranlar, hiçbir zaman şeytanı aldattıklarını düşünmemek zorundadırlar.

Mevcut düzenin bir bütün olarak “icazetli sosyalistler” ya da “legalistler” karşısındaki tutumununun, devrimci örgütlenmelerin kendisi için ne kadar tehlike oluşturduğuyla belirlenen bir öneme sahip olduğu da “sol”da çokça bilinen bir gerçektir. Mevcut düzen, devrimci mücadele ne denli gelişirse, “icazetli sosyalistlere” ve “legalistlere” o kadar ihtiyaç duyar. Bu ihtiyaç azaldığı oranda bu “icazet” sahipleri de, geçmişteki hizmetleri gözönüne alınmaksızın çöp tenekesine atılırlar. Kimi zaman ise, ortalıkta devrimci örgütlenmelerle dayandırılmış bir “komünizm tehlikesi” kalmadığı kanısına sahip olduklarında, bu “icazetli sosyalistleri” “yıkıcı tehlike” olarak kolayca suçlayabilirler.

Bu nedenle, “icazetli sosyalistlik” ya da “legalizm”, her durumda bıçak sırtında cambazlık yapmaya benzer. Devrimci örgütler ne kadar çok darbe alırlarsa kendilerinin kıymeti o kadar düşer. Bu yüzden, kendilerini devrimci örgütlerin tasfiye edileceği zamanlara göre ayarlar. Böyle bir zamana gelmeden önce, iktidar ve güç sahiplerine yararlı olacak başka hizmetlere talip olurlar.

Ama egemen sınıflar, yüzyıllar ötesinden gelen yönetme deneyimine ve bilgisine sahip oldukları için, bu oynak “taktik” sahiplerini istediği gibi kullanmayı sürdürür.

Bu üçüncü derstir.

Dördüncü ders, ciddi olsun ya da olmasın, bir kesimin üzerine şiddetle giderek, operasyon üzerine operasyonlar yaparak bir başka kesime gözdağı vermenin yönetici sınıfların genel tutumu olduğudur. En bilinen ifadesiyle, gözdağı, yaygara ve demagoji, egemen sınıfın siyasal temsilcilerinin, en yalın haliyle “hukuk devleti”nin tek bildiği yöntemdir.

Ancak bu da tek yönlü değildir. Kimi zamanlarda, bir kesime yönelik sempati ve ilgiyi başka bir kesime yönlendirmek için baskı ve operasyonlara gidilir. 1990’larda yoğun biçimde kullanılan bu yöntemle, illegal devrimci örgütlere ya da illegal örgütlenmeye çalışanlara karşı yoğun polis operasyonları ve imha hareketleri düzenmiş, devrimci saflara katılmak isteyenler legalizme yöneltilmiş, legalistlerin çevresinde toplanmaları sağlanmıştır.

Aynı yöntem, 1980 sonlarında Ankara’da örgütlenen dergi ve dernek çevrelerinin İstanbul’a taşınmasının sağlanması için T. Özal tarafından kullanılmıştır.

Şüphesiz böylesine dolaylı ve incelmüş yöntemler kullanılırken, aynı zamanda demokrasi ve hukuk özürülü bir ülkede “kaş yapayım derken göz çıkartmak” da olanaklıdır. Askeri darbe koşullarında olduğu gibi, tüm incelmüş yöntemler ve taktikler bir yana bırakılır, yakın ya da uzak tehlike olmasına bakılmaksızın tüm düzen karşıtları operasyonlara maruz kalır.

Beşinci ders, ilkelerin “karnın doyurduğu”na ilişkindir.

Bu ders, legalizm ve neo-liberal solculuğun “karnın doyurmaz” diyerek çöpe attığı, pragmatizmin, yani yararlı olan herşey doğrudur mantığıyla bir yana konulan ilkeler, tüm zamanlarda ve tüm dönemlerde ilkelere bağlı olmayan her mücadele ve örgütlenmenin soysuzlaştığı, mevcut düzen tarafından istenildiği gibi kullanıldığı ve kullanılacağıdır.

İlkeler, koşullara ve dönemlere göre değişen “temel kurallar” olmayıp, bir hareketin değişmez ve sürekli karakterini ortaya koyan temel kurallardır.

Hiçbir ilkeye bağlı olmayanlar ya da iki-

de bir ilkeleri değiştirenler, kısa vadede kendilerine daha geniş bir hareket alanı ve olanağı yaratıyor görünseler bile, uzun dönemde ilkesizliğin getirmiş olduğu her türlü olumsuzluk, rezillik ve sefalet içine sürüklenirler.

Bu yüzden ilkeler, herhangi bir düşünceye bağlılık değil, bağlı olunan düşüncenin uygulanmasında, pratiğinde titizlikle gözetilmesi gereken kurallar bütünüdür.

Bir dönem için bazı öznel çıkarlar sağlanabileceği düşüncesiyle, “ilkeyi bir kez çiğnemekle bir şey olmaz” mantığıyla hareket etmek, belki bunu yapanlara belli bir “yarar” sağlayabilse de, uzun dönemde düşüncenin kendisi de dahil tüm hareketi tutarsız ve güvenilmez hale dönüştürür.

Legal olanaklardan yararlanmak ile legalizm arasındaki sınır çizgisi de burada bulunur.

Altıncı ders, “ilkeleri bir kez çiğnemekle bir şey olmaz” mantığının, ilkelerin bazı durumlarda geçerli olmayabileceği mantığıyla birlikte varolduğudur.

Bu mantık içinde olanlar, ne kadar ilkelere söz ederlerse etsinler, “belli koşullarda” kendi ilkelerine ters düşen ilişkilere ve bağlantılara girebilmektedirler. 1980 öncesinde cezaevlerinde “adi suçlular” içinde örgütlenme faaliyetinde sıkça görülen bu durum, giderek lümpenlerin örgütlenmesine ve mafya adı verilen gayrı-meşru çevrelerle ilişki kurulmasına yol açmıştır. Bir süre için cezaevi içinde bu kesimlerin ilişki ve olanaklarından yararlanarak, bu olanakları “devrimin çıkarları için kullanmak”tan söz edilebilmişse de, zaman içinde bu ilişkiler devrimci örgütlere karşı kullanılan bir suçlama konusu haline gelmiştir.

Ergenekon iddianamesinde “gizli tanık Dilovası”na dayandırılan suçlamalar (bkz. Ergenekon İddianamesi, s. 196-310), geçmişten günümüze kadar uzanan süreçte “mafya” denilen gayrı-meşru kesimlerle kurulan ilişkilerin bir sonucudur.

Yedinci ders, ister kamuoyu oluşturmak, ister yapılan kampanyalara daha geniş kesimlerin katılımını sağlamak gerekçesiyle olsun, devrimci sınıf ittifakları içinde yer almayan kesimlerle kurulan her bağlantı, “sap döner, keser döner” hesabı tersine döneceğidir. Doğu Perinçek pragmatizminin tipik görünümü olan “herkesle görüşme ve ilişki kurma” anlayışı, Ergenekon iddianamesin-

de yer aldığı gibi, akla gelmedik (ama sohbetlerde sıkça sözü edilen) suçlamalara yol açabilmektedir.

İşin daha önemli yanı, bu suçlamaların kolayca çürütülemez, inkar edilemez oluşlarıdır.

Bu ders, aynı zamanda devrimci olduğunu söyleyen kişi ve örgütlerin her türlü gayrı-meşru çevrelerden uzak durmaları gerekliliğini içerir.

Düne kadar PKK’ye yöneltilen en büyük suçlamalardan birisi olan “uyuşturucu ticareti”, Ergenekon iddianamesiyle sola bulaştırılmıştır. Bundan da önemli olanı, adı ne olursa olsun kendisini devrimci olarak tanımlayan örgütlerin gerçekleştirdiği eylemlerin “derin devlet” ya da “derin çete” tarafından yönlendirildiği iddiasıdır.

“Bizi şunlar bile muhatap alıyor” diye böbürlenmek, belki devrimci bilince sahip olmayan genç sempatizanları etkileyebilse de, sonuçta yıkıma götüreceği açığa çıkmıştır.

Son ders ise, tüm bu derslerin ortaya koyduğu gerçeklerin, bizatihi devrimci olduğunu söyleyen örgütler tarafından içselleştirilmesinin, ilkelere bağlı, tutarlı bir çizgi izlemelerinin, her türlü pragmatizmden uzak durmalarının yaşamsal öneme sahip olduğudur.

Biz, Ergenekon operasyonlarıyla ortaya çıkan gerçekleri sıralamakla yetiniyoruz. İddialar büyük ve önemlidir. İddianamede adı geçen “ilgili” kesimlerin şaibe altında kalmasına yol açmanın ötesinde, tüm devrimci mücadeleyi şaibe altına alacak sonuçları vardır. Yarın ne olurlarsa olsunlar, devrimci mücadeleyi bir bütün olarak şaibe altına sokan ve sokmayı amaçlayan iddialar “ilgililer”i tarafından titizlikle ele alınmalıdır.

Ve kesinlikle ilkeler her şeyin üzerinde tutulmalıdır.

İlkelerin kendi ellerini kollarını bağladığını düşünenler, herşeyden önce devrimci ilkeleri ağızlarına almamalıdır. Hem ilkelere söz edip, hem ilkesiz davranmak, sadece bunu yapanları değil, tüm devrimcileri şüphe ve zan altına sokar, devrimcilere olan güveni yok eder. Devrimci olduğunu söyleyen hiç kimsenin buna hakkı yoktur ve buna cüret edenler devrimci saflardan uzaklaştırılmalıdır.

Velevki AKP Kapatılsa Ne Olur!

Ve nihayetinde Anayasa Mahkemesi AKP'nin kapatılmasıyla ilgili Cumhuriyet Başsavcısının açmış olduğu davanın kararını açıkladı: AKP, yoğun ve yaygın irticai hareketlerin odak noktası haline henüz tam olarak gelmemiştir!

“Bitaraf” olmadığı ayan beyan ortada olan Anayasa Mahkemesi başkanı Haşim Kılıç'ın açıklamasıyla, AKP “ciddi” bir biçimde uyarılmış, ama kapatılmamıştır.

Böylece kimilerinin “yargıç oligarşisi”, kimilerinin “bürokratik elit” adını verdikleri “yüce yargı”nın en yüksek mahkemesi, son anda “yargısal darbe” yapmaktan uzak durarak, borsayı coşturmuş, yürekleri ferahlatmış, ülkeye bir süreliğine de olsa “istikrar” kazandırmıştır.

Ama hiçbir şey değişmemiş, şeriat tehlikesi ve laiklik “hassasiyeti” olduğu yerde kalmıştır. Aynı şekilde “ne olacak bu memleketin hali” sorusunda ifadesini bulan “ne olacak şimdi” sorusu da ortada kalmıştır.

Futbol terminolojisiyle konuşanlar için, durum 1-1'dir. Satranç deyimlerinden hoşlananlara göre, “pat” durumu vardır. Savaş sözcükleriyle ifade edildiğinde, geçici ateşkes ilan edilmiştir. R. Hisarcıklıoğlu'nun sloganıyla “herkes eski konumuna” çekilmiştir. Kimi “medya” yazarlarına göre, “top Tayyip Erdoğan'dadır”.

Tüm bu yorum ve değerlendirmelere kulak asmayan akılsel sahipleri ise, Anayasa Mahkemesi'nin AKP'yi “irticanın odağı” olarak tescil ettiğini, ama kapatmayarak da bu “odağa” teslim olduğunu düşünmektedirler.

Gerçekte Anayasa Mahkemesi sadece

bir yargı kurumudur. Yargı kurumu olarak sadece önüne gelen dosyayı karara bağlar. Mahkeme kararı kesinleştiğinde, “gereğinin yapılması” ilgili kuruluşlara havale edilir. Yani yargı kurumlarının kararları, ancak yürütme organının bu kararı icra etmesiyle fiili ve somut bir geçerliliğe sahip olur.

Yürütme organı ise, hükümet, emniyet ve askeri kurumlarından oluşur. AKP, hükümet olduğuna ve emniyet teşkilatını denetim altında tuttuğu gözönüne alındığında, yargı kurumunun kararını icra edebilecek tek kuruluş askeri kurumlar, yani ordu olmaktadır. Bu nedenle de, Anayasa Mahkemesi'nin AKP'nin kapatılmasına ilişkin alacağı herhangi bir karar, hükümet ve emniyet tarafından icra edilemeyeceğinden, ordu tarafından icra edilmek zorunda kalınacak bir karar niteliğindedir.

Ve herkes bilmektedir ki, Anayasa Mahkemesi AKP davasını karara bağlamak için toplandığında, tek icra kurumu olarak ortaya çıkan ordu, kendi YAŞ hesapları içinde, paşaların emeklilik ve terfi işlemleriyle uğraşmaktaydı.

Ankara'nın “kulağı kesik” gazetecileri ortalıkta herhangi bir “hareketlilik” gözlemlemediklerinden, Anayasa Mahkemesi'nin kararının hiçbir geçerliliğe sahip olmayacağı da açıktı.

“Velevki” Anayasa Mahkemesi AKP'yi “irtica odağı olduğuna hükmetseydi, ne olurdu?

Hiç bir şey!

Şeriatçılar ve müttefiki liberaller bir süre Anayasa Mahkemesi'ne verip veriştirirler, AKP yeni bir isimle kurulur, “yola devam

edilir”.

Ortada ne 28 Şubat gibi iktidar partisini alternatif olarak üretilmiş bir “hülle partisi” mevcuttur, ne de “yargısal darbe”nin gereğini yerine getirecek bir “ordu iradesi” söz konusudur.

Abdüllatif Şener’in AKP’yi “parçalayacağı” beklentileri de, ne gerçekçidir, ne de geçerlidir. Dolayısıyla ortada sadece bir dava ve bir mahkeme vardır.

Açık ifadeyle, ne “yargısal darbe” için, ne “askeri darbe” için öznel ve nesnel koşullar “olgunlaşmış” değildir. Bundan çok daha belirleyici olan ise, gerek oligarşi için, gerek emperyalizm için AKP’ye duyulan ihtiyaç sona ermemiştir. Bu ihtiyaç varolduğu sürece, adı AKP olsun, PAKP olsun, “ılımlı islam” görünümünü altında dinci-şeriatçı bir siyasal güç varolmaya devam edecektir.

AKP’nin varoluşu, ne kadar oligarşi/emperyalizm ikilisinin çıkarlarına denk geliyor olsa da, aynı zamanda oligarşi dışında kalan tüm sömürücü sınıf ve tabakaların da çıkarlarına denk düşmektedir.

Bu ise, sömürücü sınıflar arasında tam bir “consensus”un varlığı demektir.

Elbette Anayasa Mahkemesi, “aba altından sopa” gösteren bir karara imza atarken, aynı zamanda geleceğe dönük bir “darbe” olasılığını da sürekli varetmiştir. Öznel ve nesnel koşullar olgunlaştığında, Anayasa Mahkemesi’nde görülecek yeni bir kapatma davası, AKP ve temsil ettiği kesimlerin topyekün tasfiye edilmelerinin yolunu açacaktır.

Bu yönüyle Anayasa Mahkemesi’nin kararı, Haşim Kılıç’ın beyanında ifade ettiği gibi “ciddi bir uyan” niteliğindedir.

Ama siyasal olaylar mahkeme zabıtlarında ifade edilen hüküm kesinliğine sahip değildir. Doğrudan sınıfların ve sınıfların alt gruplarının çıkarlarına, bu çıkarlarda meydana gelen değişimlere ve siyasal güçlerin halk üzerindeki etkinliğine bağlıdır. Bu nedenle de Anayasa Mahkemesi’nin “ciddi uyan”ı, siyasal gelişmelerle bir anda çöp sepetine atılabilecek bir gayn-ciddilik haline dönüşebilir.

Şeriatçı kesim, tarikatlar ve nihayetinde

AKP’nin her cinsten mensupları, “gördünüz mü kapatmaya cesaret edemediler” propagandasıyla Anayasa Mahkemesi’nin “ciddi uyan”ını zaten işlevsiz ve anlamsız hale getirmekte fazlaca zorlanmayacaklardır.

Yine de siyasal olarak “ilgili”, ancak siyasal olaylara bulaşmaktan özenle kaçınan “laikçi” büyük bir “meraklı” kitlesi sorular sormaya devam edecek ve geleceğe ilişkin kahinlikler yapılmasını arzu edecektir. Bu soruları yanıtlamak, kahinlik yapmak elbette olanaklı değildir. Sadece “meraklı sorular” sorarak, bunlar üzerine gevezelikler yaparak “ne olacak bu memleketin hali”nden söz etmeyi sürdürecektir olan bu “meraklı laikler”, siyasete bulaşmaktan özenle kaçındıkları sürece, ülkenin kaderi de, kendilerinin geleceği de, laiklik sorunu da “derin siyaset” ve “derin ilişkiler” ağı içinde süregiden çatışma-uyum (uzlaşma) diyalektiği içinde belirsizliğini korumaya devam edecektir.

Hep söyledik, söylemeye devam ediyoruz: Merak etmeyen ordu yok!

Ordu denilen devletin resmi zor gücü, “emir-komuta zinciri” içinde tümüyle mevcut düzenin “koruma ve kollama” gücüdür. Mevcut düzeni gerçekten tehdit eden bir siyasal güç ortaya çıkmadığı sürece, ordunun “koruma ve kollama” görevi de askeri biçimde maddeleşmeyecektir. 12 Martta ve Nisan 2007 “sanal muhtırası”nda görüldüğü gibi, oligarşinin kendi iç çelişkileri ya da oligarşi ile diğer sömürücü sınıflar arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi yönetimin askerileştirilmesi için yeterli bir neden değildir. Erbakan’dan AKP’ye kadar şeriatçı kesimlerin oligarşi ve emperyalizme uzlaşma gelecekleri de bunu engelleyen bir başka etmendir.

Gerçek gerçeklikte laikliğin tek güvencisi, devrimci mücadeledir. 1 Mayıs’ta görüldüğü gibi, “ayaklar baş olmaya kalkınca”, şeriatçılık da, laiklik de unutulmakta, şeriatçılar ile laik ordu, elitler ile tarikatlar bir ve bütün olmaktadır. Sorun bir kez daha amansızca ortaya konulmuştur: Mevcut düzenin topyekün ortadan kaldırılması! Başka alternatif yoktur.

Bir Vicdan ve Cüzdan Olayı

Yer: Karabük. Mekan: “3. Karabük Sanayi, Kültür, Sanat Festivali”.

Olayda sahne alan aktörler: AKP’li Karabük belediye başkanı ve Latife Tekin.

Olay Haziranın son günlerinde gerçekleşmiştir.

Karabük 3. sanayi, kültür, sanat festivaline davetli yazar Latife Tekin sahne alır. Nükleer santral kurulmasına karşı konuşmaya başlar. AKP’nin “enerji politikası”nı “aşağılık enerji politikaları” olarak “yerin dibine batırır”. Bunun üzerine Belediye başkanı ayağa kalkarak “sen bu şekilde burada konuşamazsın, sen benim paramla buraya geliyorsun” diyerek Latife Tekin’i önce uyarır ve ardından “sus” talimatıyla susturur.

Latife Tekin, “halkın vicdanı” susar.

Korkmuştur. Olay sırasında aklına “Madımak olayı” gelmiştir. Ya o da yakılırsa!

Ancak kendisini güvenli bir mekana atar atmaz konuşur: “*Ben hayatımda böyle bir şey yaşamadım. Bir yazara bir belediye başkanının ‘sen konuşamazsın’ demesinin ne kadar feci olduğunu düşünabiliyor musunuz?*”

Kendi sözleriyle Latife Tekin, “*bu ülkenin tanınmış bir yazarı*”dır ve “*yazarlar ülkelerinin halklarının vicdanıdır*”. Öyleyse Latife Tekin “halkın vicdanı”dır. Bu yüzden Latife Tekin’e karşı yapılan bu hakaret, “halkın vicdanına” yapılmış bir hakarettir.

“Halkın vicdanı” Latife Tekin’e AKP’li Karabük belediye başkanının “sen benim paramla buraya geliyorsun, bu şekilde konuşamazsın” diyebilmiş olması, AKP’nin temsil ettiği sınıfsal ve ideolojik zihniyetin bir ifadesi olarak kabul edilmiştir.

Evet, olayın iki aktöründen birisi AKP’li belediye başkanı, diğeri “halkın vicdanı” bir yazardır.

Birinci aktör, on yıllarca şeriatçıların ve faşistlerin devletin özel koruması altında egemen oldukları bir kentin, Karabük’ün belediye başkanıdır.

Karabük, ülkenin ilk demir-çelik fabrikasının kurulduğu kent. Böyle bir kent, ilk ağır sanayi kuruluşuna ev sahibi olmakla, aynı zamanda Cumhuriyet Türkiye’sinin ilk sanayi proletaryasının ortaya çıktığı bir kent olmuştur. Demir-çelik ve sanayi proletaryası sözcükleri bir araya geldiğinde, kurulu düzen için bir tehlike baş gösterir. İşte egemen sınıflar, tüm zamanlarda Karabük işçilerinin işçi sınıfı bilincine sahip olmamaları için tüm olanakları seferber etmiştir. Şeriatçılık başlı başına bir güç olarak varedilirken, faşist milisler Karabük eşrafının mal ve can güvenliğini sağlayan güçler olmuşlardır.

Kuruluşundan günümüze kadar Karabük demir-çelik fabrikası işçileri sarı sendikacılıktan daha çok “yeşil ve siyah” sendikacılığın denetimi altında bulunmuşlardır. Grev sözcüğü, Karabük kentinin sınırları içine hemen hiç girmemiştir. Karabük eşrafının, özel olarak da hurda demir işleyen haddehane sahipleri ile Karabük demir-çelik komisyoncuları kentin egemen güçleri olarak her şeye muktedirlerdir.

Karabük kenti, adının “kara”sı gibi kap-kara bir gericiliğin elinde onlarca yıl kara bir yaşam sürmüş, can çekişmiştir.

Dönem AKP dönemidir. Tüm gericiler, sömürücü kesimler AKP çevresinde toplanmışlardır. Bunun bir yansıması olarak Karabük

belediye başkanlığı AKP'nin eline geçmiştir. Kimi zaman "Anadolu kaplanları" olarak övgülere boğulan, kimi zaman "kalvenist yeni burjuvalar" olarak tanımlanan Anadolu eşrafının tüm gericiği, yobazlığı, kabalığı ve kültürsüzlüğü, Latife Tekin çevresinin çok iyi bildikleri "maganda"lığı, "siyasal islam"la birleşerek dini bir görünüm kazanmıştır.

Anadolu eşrafının birinci aktör olduğu olayın "mağduru" Latife Tekin'e gelirsek.

Kurtuluş Cephesi'nin Temmuz-Ağustos 2000 tarihli 56. sayısında "Gümüşlük'te Edebiyat Akademisi ve Munzur'da Kültür Şenliği" başlıklı yazıda şöyle anlatılır:

"Latife Tekin, Y. Küçük'ün 12 Eylül romanları ve romancılarının başında yer verdiği ve 'Küfür romanları' olarak tanımladığı 12 Eylül öncesindeki devrimci mücadeleye ve devrimcilere karşı her türden aşağılanmanın, karalamanın yer aldığı *Sevgili Arsız Ölüm*'ün yazandır. 12 Eylül askeri darbesi koşullarında devrim ve devrimcilere yönelik aşağılama ve karalama kampanyasının bu önde gelen 'edebiyatçı'sı Latife Tekin, bugün bu hizmetlerinin karşılığını 'kurulu sistem'in 'kurumlar'ından böylesine aleni bir biçimde almaktadır. Oligarşi, biraz geç de olsa, kendine hizmet edenleri, yaşlılıklarında da yalnız bırakmamaktadır. Tek koşulla: yine kendilerine hizmet etmeye devam etmek."

Bu yazının üzerinden sekiz yıl geçti. Sekiz yıl içinde Latife Tekin'in övgülere boğulan "Gümüşlük Edebiyat Akademisi"nin ne olduğuna ilişkin fazlaca bir bilgiye sahip değiliz. Ama Karabük'te meydana gelen olaydan çıkarsanabildiği kadarıyla, Latife Tekin'in işleri pek yolunda gitmiş görünmemektedir. Çağrıldığı ya da çağrılmadığı "geleceksel kültür festivalleri"ne katılarak zamanını "değerlendirdiği", "halkın vicdanı" olarak konuştuğu ve hatta yeni çıkan ya da çıkacak olan kitabının "promosyon faaliyetle-

rini" yürüttüğü söylenebilir.

Yolu, nasıl olmuştusa Bodrum-Gümüşlük'ten Karabük'e düşmüş ve "meşum" olay meydana gelmiştir.

Kendi varlığını, ününü ve "yazar" sıfatını 12 Eylül askeri darbesi koşulları içinde devrimci mücadeleye ve devrimcilere karşı yürütülen ideolojik saldırılara en önde katılarak kazanmış bir kişi olan Latife Tekin, "medya" söylemiyle "mütareke basını" yazarları gibi, her şeyini hizmetlerine ve bu hizmetleri karşılığında aldığı paraya ve üne borçludur.

Ve şimdi bir "ilk" gerçekleşmiş, "para"yı verenler, alenen ve arsızca "paranı ben veriyorum" diyerek kendilerine hizmet etmek için getirildiğini yüzüne karşı söyleyebilmiştir.

Evet, bu "sevgili arsız"lığın öyküsüdür. Kendi kişisel varoluşlarını ve geleceklerini devrimci mücadeleyi karalamaya bağlamış olanlar, bu şekilde egemen sınıfların hizmetine koşulanlar, bir gün açıktan açığa "efendi"sinin kim olduğu sorusuyla yüzyüze kalabilmektedirler.

Elbette Anadolu eşrafından işbirlikçi ticaret burjuvazisinin kozmopolit "nezaketi" beklenemez. Anadolu eşrafı, kendisini güçlü hissettiği her durumda, tüm feodal-kasabalı kültürünü ortaya koyar. Efendilerine hizmet eden uşaklar kozmopolit "nezaket" içinde "halkın vicdanı" gibi sıfatlarla yüceltilebilirlerse de, Anadolu eşrafının böyle bir yüceltmeye uygun ne kültürü, ne sosyal yaşamı vardır. Tüm kasaba kabasabalığı içinde (filistenizm) Anadolu eşrafı için "parayı veren düdüğü çalar". Latife Tekin'in anlayamadığı da bu olmuştur. Parayı veren düdüğü çalmaya başlamış, ama düdük istenilen sesleri çıkarmamıştır.

Para ile düdük, hizmetçi ile efendi bir ve aynı değildir. Düdük düdüklüğünü bilmediği sürece, düdüğün sahibi düdüğe düdüklüğünü gösterir. Bu da Karabük "festivali" olayının kıssadan hissesidir.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

